

Lilac

2

Moeundal

เขียน

aftereve

แปล

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

เวลาจะเยียวยาทุกสิ่ง บางครั้งความเคยชินจึงเป็นกับดัก
ที่น่ากลัวของมนุษย์

จากคนที่คิดว่าตัวเองจะไม่มีวันใช้ชีวิตอยู่ในโลกนิยาย
แห่งนี้ได้ กลับเรียนรู้ที่จะอยู่กับความเจ็บปวด และคนที่
พยายามระวังตัวมาตลอด ก็กลายเป็นคนที่อยากตื่นมาเจอ
ทุกเช้า

ความสัมพันธ์ของซอชิงวอนและแทซองเจนนั่นช่าง
หอมหวาน...หวานเสียจนบางครั้งเกือบลืมไปว่า โลกใบนี้ถูก
เขียนขึ้นจากโศกนาฏกรรมอันน่าเศร้า

แล้วคุณล่ะ ตอนนี้กำลังฝันหวานอยู่หรือเปล่า

มาร่วมก้าวเดินออกจากปราชัยที่ กำลังถล่มนี้
กันเถอะค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

Trigger warning

Abusive relationship

Alcoholism

Anesthetics

Anxiety

Aphrodisiacs

Attempted rape

Blood

Brainwashing

Coercion

Corpse

Depression

Domestic violence

Gaslighting
Isolation
Imprison
Kidnapping
Mental illness
Manipulation
Major character death
PTSD
Suicidal thought
Sexually explicit scenes
Stalking
Starvation

6. ความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์แบบ ทว่าไม่แน่นอน (2)

ผมคงไม่ได้นอนน้ำลายยืดหรือไขว่คว้าใครสักคน ลุกขึ้นนั่งบนเตียง เลื้อยยึดลี้ด้าของแทชองเจนนั้ยับยู่ยี่ ระหว่างที่กำลังสับสนผมก็ลุ่มๆ คลำๆ ตื่นแขนของเขาไปด้วย โชคดีที่เสื้อไม่เปียก แต่อย่างไรก็ตาม ผมรู้ตัวแล้วว่าตนลืมนอนขึ้นมาในสถานที่ที่ไม่รู้จัก

จู่ๆ ก็นึกถึงตอนที่ลืมนอนขึ้นมาบนโลกนี้ครั้งแรก หากไม่มีใบหน้าที่คุ้นเคยของคนตรงหน้า ผมคงตกใจกลัวว่าครั้งนี้ตัวเองเข้ามาอยู่ในนิยายเรื่องอะไรอีก หลังจากที่ตั้งสติได้แล้ว ผมก็ค่อยๆ กวาดตาสำรวจซ้ำๆ ห้องที่มีเตียงคิงไซส์ที่ทั้งกว้างทั้งนุ่ม ดูเป็นห้องสะอาดสะอ้านคุณภาพสูง

ไม่ว่าจะเป็นวอลล์เปเปอร์หรือเฟอร์นิเจอร์ ไม่มีชิ้นไหนที่ดูธรรมดาเลย ยกเว้นโต๊ะหนังสือตัวหนึ่งที่วางอยู่ข้างหน้า ทำไมถึงมีแค่โต๊ะหนังสือที่สีต่างจากชิ้นอื่นล่ะ มันดูไม่เข้าพวกราวกับนำมาวางไว้อย่างเร่งรีบ นอกจากโต๊ะหนังสือแล้ว ยังมีช่อดอกไม้ช่อใหญ่บนโต๊ะกินข้าวที่ไม่เข้าพวก

ช่อดอกไม้ที่ใหญ่เกินไปดูไม่เข้ากับแจกันดอกไม้หรูหราเลยแม้แต่หน่อย ผมสงสัยว่ามันตั้งอยู่ได้ยังไงทั้งที่ถูกอะไรหนักๆ เสียไปไว้อย่างนั้น หากมองดูที่ละชิ้นก็คงจะสวยงาม แต่พอมาอยู่รวมกันแบบนี้แล้วดูอึดอัดอยู่นิดหน่อย

ว่าแต่เมื่อวานผมนอนอยู่ที่นี่นะ เราไปต่อก็อีกสองกันด้วยการกินไส้ย่างหรืออะไรสักอย่าง หลังจากนั้นก็ไปร้านสะดวกซื้อหรือเปล่านะ? แล้วก็...จู่ๆ ภาพพดด้งอยู่กับควอนจุงฮยอกที่ร้องเพลงนี้ในโน้ตด้วยใบหน้ามามายก็ผ่านเข้ามาในหัว

“เฮือก!”

จริงด้วย ผมลืมเจ้าพวกนั้นไปเสียสนิทเลย นี่คือนี่สิ่งที่เรียกว่ามาจนภาพตัดอย่างที่ผมเคยได้ยินมาใช้ใหม่ ให้ตายเถอะ ผมตกใจจนมือไม้แข็งไปหมด ไม่ว่าเสื้อยืดของแทซองเจที่ยับยู่ยี่ดูเช็กสีมากขนาดไหนก็ไม่สนใจแล้ว ผมคันของรอบๆ

ตัวอย่างลนลานเพื่อหาโทรศัพท์ แต่หาจนถึงใต้เตียงแล้วยังไม่เจอ

“พี่ครับ พี่รู้ไหมว่าโทรศัพท์ผมอยู่ที่ไหน”

“ซอชิงวอน”

“ทำหายไปแล้วเหรอ...อยู่ที่ไหนเนี่ย”

“ซอชิงวอน มองฉัน”

น้ำเสียงเด็ดขาดของแทซองเจทำให้ผมที่กำลังวุ่นวายเงยหน้าขึ้นมองเขาทันที และคล้ายจะเห็นมุมปากของอีกฝ่ายกระตุกขึ้นมาแวบหนึ่ง ทว่าผมไม่ค่อยมีสติเท่าไรเลยคิดว่าอาจจะมองผิดไป ผมรอฟังอย่างเหม่อลอย ก่อนที่เขาจะพูดขึ้นมาอย่างเชื่องช้า

“เป็นห่วงเพื่อนๆ ไซ่ไหม”

“ครับ...”

“ไม่ต้องห่วงหรอก เหมือนทุกคนจะเมามากฉันเลยบอกให้พวกเขากลับบ้าน แล้วฉันจะไปส่งนายเอง”

“อ้อ”

“ฉันส่งทุกคนขึ้นรถเองกับมือ เพราะฉันไม่ต้องห่วง”

“จริงหรือครับ แฮ็ โล่งอกไปที่ ขอขอบคุณพี่มากๆ เลยนะครับ ทุกคนกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยไซ่ไหมครับ”

เมื่อคนตรงหน้ายืนยันว่าส่งพวกนั้นกลับบ้านไปหมดแล้ว ก่อนที่จะพาผมกลับ ผมก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก ก่อนจะรู้สึกเย็นวาบที่ต้นคอเมื่อเห็นริมฝีปากเขากระตุกอีกครั้ง

“ผมขอโทษครับ... พี่ไม่เห็นต้องทำอย่างนั้นเลย... มันออกจะน่ารำคาญใช่ไหมครับ...”

“ไม่เป็นไร เพราะนาย จั่นเลยได้ลองเก็บกวาดแบบที่ไม่เคยทำมาก่อน มันก็สนุกดี”

การเก็บกวาดที่ไม่เคยทำมาก่อน? ผมมีน้อง แทชองเจส่งสายตาแฝงนัยมาให้พลางยกยืมชมชื่น

“นายจำที่ตัวเองอ้วกเมื่อวานไม่ได้หรือ?”

“...”

...ฉิบหายแล้ว ผมตัวสั่นด้วยความตกใจก่อนจะกลับขึ้นมา นั่งบนเตียง

“... พี่ล้อผมเล่นใช่ไหมครับ”

ขอเถอะ ขออภัยเถอะ ช่วยบอกว่ามันเป็นมุกที่เถอะ ผมอ้วนจนอย่างบ้าคลั่งอยู่ในใจ ทว่าน่าเศร้าใจที่แทชองเจทำเพียงแค่นี้กลางกับนีนางพลางพูดอย่างเนือยๆ ผมคิดไปเองหรือเปล่านะว่าเสียงของเขาฟังดูเย็นชากว่าปกติ

“นายบอกว่าตัวเองอ้วนเป็นเลือดบ่อยจนไม่รู้วิธีอ้วนเป็น
เศษอาหารแบบคนทั่วไปนี่”

“พี่ซองเจครับ ผม...คือผม...ผิดไปแล้วครับ”

ผมตอบเสียงอ่อยอย่างรู้ตัว ก้มหน้าลงทันทีด้วยความ
อับอายและรู้สึกผิด ให้ตาย ผมอ้วนด้วยเหรอ เป็นครั้งแรกเลย
ที่กินเหล้าแล้วอ้วนออกมาเป็นอ้วนของจริง แต่อ้วนแบบนั้น
แล้วทำไมในปากถึงยังสดชื่น...อย่าบอกนะว่า...คงไม่ได้แปรงฟัน
ให้ผมด้วยหรอไม่ใช่ไหม นี่ไม่ใช่การดูแลสุขภาพคนป่วยสักหน่อย
ผมสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นถึงขนาดไหนกันแน่

ผมค่อยๆ ปรี้อตาสองข้างที่หลับปีขึ้นมา เทซองเจจึงใช้
ปลายนิ้วดันหน้าผากผมเบาๆ

“แค่บอกว่าตัวเองผิดไปแล้วมันพอเหรอ หืม?”

“ไม่พอครับ...”

“ตอบได้ดีนี่”

“...”

ผมไม่ได้ตอบโต้อะไร เพียงสังเกตท่าทีของอีกฝ่ายด้วยความ
สลด สุดท้ายเทซองเจก็เดาะปากแล้วกระดิกนิ้วเรียก

“มานี่มา”

ผมลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะทิ้งตัวลงไปใช้อ้อมอกของอีกฝ่ายซ้ำๆ คำว่า ‘มานี่มา’ ทำให้ถึงทำให้รู้สึกสบายใจยังไงก็ไม่รู้ แปลกชะมัด ไม่กี่เดือนก่อนผมยังกลัวและไม่สบายใจกับคำพูดของแทซองเจออยู่เลย เห็นได้ชัดว่าชายคนนี้ทำให้ผมสบายใจขึ้นจนแทบจำเรื่องราวพวกนั้นไม่ได้แล้วด้วยซ้ำ

เราอนเคียงข้างกันบนเตียงแบบนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ในความสัมพันธ์ครั้งแรกผมไม่นับเพราะเราแค่มีเซ็กซ์กันแล้วก็จบ เตียงของผมค่อนข้างใหญ่แล้ว ทว่าเตียงของที่นี่ใหญ่มากจนรู้สึกอายนที่จะเอาไปเทียบกัน ถึงเตียงจะใหญ่ แต่พวกเราก็นอนแนบชิดกันจนแทบไม่มีช่องว่าง แล้วก็ต่างมองกันและกันอยู่อย่างนั้น

คนที่ช่วยจัดผมที่ยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิงให้ผมอย่างเบามือ ก่อนจะเสยผมไปด้านหลัง ผมนอนอยู่เฉยๆ รับสัมผัสของแทซองเจอแล้วซ้อนตาขึ้นมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง ไม่โกรธจริงๆ เหนอ...พอสบตากัน ภาพตรงหน้าก็หมุนตัว ลักยิ้มมุมที่มองเห็นได้กลางๆ กับรอยยิ้มดูดีนั้นทำเอาหน้าผมแดงไปหมด เขาหัวเราะออกมาอย่างอดไม่ได้

“นายชอบหน้าฉันอะไรขนาดนั้น”

“อะไรนะครับ...”

“แน่นอนอยู่แล้วว่าคงชอบตา แล้วก็ริมฝีปาก ถ้างั้นชอบ จมูกด้วยไหม คิ้วล่ะ? โหนกแก้ม?”

ผมจ้องมองแท่งของเจที่เอ่ยไล่ວັຍວະບນໂບหน้ามาทีละอย่าง อย่างหยอกเย้า ก่อนจะตอบว่า

“สันนกราม...”

“อะไรนะ”

“ผมชอบสันนกรามพี่ด้วยครับ...”

ผมสัมผัสสันนกรามแกร่งของอีกฝ่ายเบาๆ ด้วยความ ประารถนา คนตรงหน้าจึงยกยิ้มมุมปาก

“ดีจริงๆ ที่เกิดมาพร้อมใบหน้าแบบนี้ ต่อให้นายความจำ เลื่อม ฉันก็จะจีบนายอีกครั้งได้ง่ายๆ ครั้งแรกอาจจะจิบยาก แต่ ครั้งที่สองครั้งที่สามก็จะง่ายขึ้นไม่ใช่เหรอ”

ผมรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาชั่วครู่ มองจากภายนอกคงไม่มีใครรู้...แต่แท่งของเจคงจะรู้ว่าผมเป็นโรคที่รักษาไม่หายและ ความจำเลื่อมจากการสืบทอดของผม ทว่าพอได้ยินแบบนี้ แล้วผมก็คิดว่าผมควรจะพูดอะไรออกไปสักหน่อยไหม หลังจากคิดอยู่ชั่วครู่ ก็พบว่ามันเป็นเรื่องราวที่ใกล้เคียงกับความโชคร้าย อีกฝ่ายคงไม่ได้รังเกียจที่จะฟัง พอตัดสินใจได้แล้ว ผมก็เลือกที่จะเปิดปากทันที

“มันเป็นความจริงนะครับ ผมความจำเสื่อมจริงๆ ครับ”

“งั้นเหรอ”

“ครับ แต่ก็ไม่ได้มีเรื่องลำบากอะไร”

“โชคดีไปนะ”

หากใครมาเห็นก็คงคิดว่าอีกฝ่ายตอบกลับมาด้วยความเห็นใจ ทว่าจริงๆ แล้วแทซองเจเพียงแค่แสร้งทำเป็นไม่รู้เรื่องเท่านั้น ทักษะการแสดงของอีกฝ่ายดีมากจนผมอยากจะเรียนรู้ด้วย ผมเองก็อยากทำให้แนบเนียนเป็นธรรมชาติอย่างนี้เหมือนกัน คนที่ลึบศิระชะผมอยู่พักหนึ่งก้มดูนาฬิกา ก่อนจะพูดขึ้น

“ตอนนี้บ่ายโมงแล้วนะ หิวไหม”

“...บ่ายแล้วหรอครับ”

เพราะผมนอนตึกสินะ เป็นครั้งแรกเลยที่ตื่นเวลานี้ ผมตกใจจนตาเบิกโพลง ก่อนจะส่ายศิระชะไปมา

“ผมไม่ค่อยหิวเท่าไร...แต่ว่าอยากกินซูชิล่ะครับ”

“นายคงจะคอแห้ง ดื่มน้ำก่อนดีกว่า”

“อ้อ” ผมรีวหน้าทันทีโดยไม่รู้ตัว “หากดื่มเหล้าแล้ววันต่อไปกินน้ำเลยมันไม่ค่อยดีเท่าไรนะครับ”

“ให้ตาย รู้เรื่องนั้นด้วยเฮะ งั้นไม่เป็นไร กินซูชิแก้แค้นก็ได้”

ซูปแก๊งเฮร...แค่เพียงคำเดียวก็ทำให้ข้างในรู้สึกสบายขึ้นมา ผมหันไปมองตามปลายหางของเขาที่พยักพยับขึ้นบอกตอนที่มองไปรอบๆ ห้อง ตาของผมก็ไปสะดุดกับโต๊ะตัวหนึ่ง มีถ้วยอะไรบางอย่างที่ดูหรูหราและให้ความรู้สึกเหมือนของต่างประเทศวางไว้อย่างเต็มโต๊ะ รู้สึกถึงสิ่งที่ไม่ดีที่เล่นขึ้นมาตามร่างกาย

“พีครับ นั่นมันเหมือนจะไม่ใช่ซูปแก๊งเลยนะครับ...”

“ซูปแก๊งแบบอาหารเพื่อสุขภาพไง”

“...อาหารเพื่อสุขภาพเหรอครับ”

ถ้าอย่างนั้นมันก็ไม่ได้ดีสิ ทว่าผมก็เดินเข้าไปทางโต๊ะนั้นด้วยความอยากรู้อยากเห็นที่เกิดขึ้นมาชั่วครู่ ผมจินตนาการถึงเปิดหรือไม้ก็ไ้ก่ตุนโสม แต่พอเปิดฝาครอบขึ้นมา ภาพมันก็แตกสลายไปอย่างรวดเร็ว จิบ...นี่มันอะไรเนี่ย อาหารที่น่าขนลุกและเยอะเยอะมากมายนี่มันอะไรกัน ไม่สิ นี่มันเศษอาหารชัดๆ

ผมไม่ได้มีอาหารที่ชอบหรือไม่ชอบเป็นพิเศษ จริงๆ นะ ทว่ากลับไม่ยากกินอาหารที่ไม่เคยลิ้มลองรสชาติมาก่อน ผมรู้สึกท้องไส้ไม่ค่อยดีเท่าไร ถึงจะบอกว่าเป็นอาหารเพื่อสุขภาพ แต่พอมองก้อนเลือดนั้นแล้วก็รู้สึกแย่มากจนอยากจะตาย

“อุบ...”

“ไม่ยากกินก็ต้องกิน มันดีต่อสุขภาพของนาย”

แทซองเจหัวเราะผมที่กำลังกัดฟันกรอดๆ ไฉ่หมอนี้ คงจะตั้งใจเตรียมของแบบนี้เอาไว้เสียแล้ว แก้วแค้นที่ผมทำตัวไม่น่ารักกับตัวเองนั้นเธอ ผมฝังใบหน้าลงกับเตียงอย่างหมดแรง ทรมานจากอาการคลื่นไส้พะอืดพะอม ถึงผมจะอ้วกออกมาหมดแล้ว แต่อาหารพวกนี้น่าจะอัดสะสมไว้มากจนผมแทบจะอ้วกเอาเธอเปรี้ยวออกมาอีก

“เห็นนายเป็นแบบนี้แล้วเหมือนกำลังท้องอยู่เลย”

ผมเงยหน้ามองอีกฝ่ายทันทีด้วยอารมณ์ที่พุ่งปรี่ เพราะไม่ใช่เรื่องของตัวเองสินะ เกลียดแทซองเจจริงๆ ที่กล้าเล่นมุข แม้ว่าผมจะทุกข์ทรมาน ผมมองอีกฝ่ายด้วยใบหน้าราวกับคนใกล้ตายพลางพืดพืดอยู่ในใจ ก่อนจะตาเป็นประกายเพราะนึกคำพูดตอบกลับขึ้นมาได้

“พีครับ”

“อะไรล่ะ”

“ลูกของเราอยากกินซูปล้างอก ทำยังไงดีครับ”

ผมเองก็เป็นคนรู้จักหยอดมุกนะ แต่ก็ไม่ได้หันหน้าหาแทซองเจ พอเล่นมุขแบบนี้แล้วก็อายหน่อยๆ ยิ่งไปกว่านั้น

ผมยังไม่ค่อยตื่นดีด้วย ไม่สิ อาจจะเพราะใช้คอนั้กหน่วงไปหน่อย เลยยิ่งชินกับเสียงแหบแห้งของตัวเอง

เขาต้องหัวเราะเยาะอีกแน่ๆ ผมคิดในใจ แต่ชั่วอึดใจนั้นกลับไม่มีอะไรตอบกลับมา ผมลอบมองปฏิกิริยาของอีกฝ่ายก่อนจะเห็นชัดว่าคนที่เมื่อกี้เพิ่งจะยิ้มกริมกลัวหัวเราะอยู่นั้นกำลังมองมาที่ผมด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง อะไรเนี่ย ผมกะพริบตาปริบๆ แทะซองเจที่นึ่งเจียบไม่พุดอะไรอยู่ครู่หนึ่งยื่นแขนออกมา ก่อนจะทาบฝ่ามือกับใบหน้าผม

“หือ?”

ผมสงสัยว่าทะซองเจจะทำอะไรกันแน่จึงคลำไปตามต้นแขนหนาและฝ่ามือใหญ่ของเขา ตอนนั้นทะซองเจก็พึมพำขึ้นมาด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำและเยือกเย็น

“ทำเอาฉันอยากจะทำนายท้องขึ้นมาจริงๆ เลยแฮะ”

ผมกลอกตาหนีสายตาร้อนแรงของอีกฝ่ายที่มองสบกันผ่านร่องนิ้วมือก่อนจะลอบยิ้ม ในการหยอกเย้านั้น หากมีผู้กระทำก็ต้องมีผู้ถูกกระทำ และผู้ถูกกระทำก็เป็นผมเสมอมา แต่เหมือนว่าครั้งนี้ผมจะเป็นฝ่ายชนะ ผมตลกและสดชื่นที่ทำให้ทะซองเจตอบโต้คำพูดของผมไม่ได้เลยแม้แต่น้อย แถมยังเดินตามเกมของผมด้วย

ผมหัวเราะพลางส่ายหน้าไปมากับฝ่ามือหนาที่ประทับอยู่บนริมฝีปากและจมูกของผมเบาๆ สัมผัสที่ได้ทั้งด้านและหยาบกร้าน ทว่าผมก็ชอบเพราะคิดว่าสมกับเป็นมือของแทะของเจดี ผมใช้สองมือดึงข้อมือของเขาลงเบาๆ พลางกัดปลายนิ้วที่ลากผ่าน ก่อนจะยืมออกมา

“ผมท้อจนมาสองสัปดาห์แล้ว พี่ต้องดูแลผมดีๆ แล้วละครับ”

“ตอนนั้นแค่บอกว่าให้มาเจอหน้ากันเฉยๆ นี่นา สองสัปดาห์อะไรล่ะ”

“นั่นละสิครับ ตอนนั้นก็แค่จับมือกันอย่างเดียวเอง”

เมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว ผมได้เจอกับเขาซึ่งผ่านมาพอดีจึงชวนให้ไปเจอกันแป๊บหนึ่ง ความจริง วันก่อนหน้าที่จะได้เจอกันเป็นวันที่ผมเลือดกำเดาไหลทะลักออกมาขณะกำลังกินข้าวอยู่ที่ร้านอาหาร มันเป็นช่วงที่ผมไม่อยากออกไปไหนนอกจากบ้านกับมหาวิทยาลัย ทำไมต้องมาเป็นที่ร้านอาหารแถวหอพักด้วยก็ไม่รู้ ผมรู้สึกอับอายสุดๆ

แต่ถึงอย่างนั้นพอแทะของเขอบอกว่าถ้าไม่ได้เจอตอนนั้นก็ไม่ว่าอะไร ผมเลยรีบวิ่งไปหาเขาทันที ในเวลาสามสิบนาทีพอดีบพอดินั้น เราทำเพียงนั่งคุยกันในรถของเขาเท่านั้น ได้จับมือ พูดคุยเรื่องราวไร้สาระ จูบกันที่นึ่งแล้วก็

แยกย้ายกันไป หากใครได้ยืนคงจะสงสัยว่านั่นเรียกแดดได้ด้วยหรือ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็รู้สึกดี มากๆ ด้วย

คนอื่นไม่รู้หรอกว่าช่วงเวลาสามสิบนาที่นั้นได้มาด้วยความลำบากแค่ไหน อุณหภูมิร่างกายของอีกฝ่ายที่ไม่ได้สัมผัสมานานนั้นทำให้รู้สึกดีขนาดไหน ท่าทางที่อีกฝ่ายขบถจากไปนั้นมันน่าเสียดายเพียงใด เรื่องนั้นหากไม่ใช่ผมก็ไม่มีใครเข้าใจหรอก พอนึกถึงช่วงเวลานั้นขึ้นมาผมก็แอบยิ้มอยู่ใต้ฝ่ามือของแทซองเจ

อีกฝ่ายละมือจากใบหน้าของผมก่อนจะพูดขึ้นว่า

“ถ้าฉันต้องรับผิดชอบแล้วสิ”

“พี่จะรับผิดชอบเหรอครับ”

“การที่ฉันไร้จิตสำนึกไม่ได้หมายความว่าพี่ไม่มีความรับผิดชอบสักหน่อยนะ”

แทซองเจกุมแถมผมไว้อย่างนั้นก่อนจะขยับเข้ามาใกล้ ผมหลับตาลงอย่างเป็นธรรมชาติ ริมฝีปากอ้าเผยอ ร่างกายเริ่มร้อนรุ่มขึ้นมา คงเพราะเสียงรอบข้างเจียบลงและบรรยากาศก็สบายขึ้น หรือไม่ก็เป็นเพราะกลิ่นของเราสองคนที่เกี่ยวกระหวัดกันอย่างเนิบช้า เพราะแบบนั้นผมเลยไล่ตามริมฝีปากของเขาที่ผละออกไป พอตั้งสติได้ ใบหน้าก็เริ่มแดงก่ำ

“ถ้าฉันก็รับผิดชอบผมด้วยนะครับ”

ผมพยายามควบคุมลมหายใจที่หอบถี่อย่างสุดความสามารถ หากใครมาได้ยินคงจะรู้ว่าเป็นเสียงแห่งความสุข ผมลูบริมฝีปากที่เปื่อยชุ่มด้วยความเขินอาย ก่อนอีกฝ่ายจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วเอ่ยถาม

“แค่อย่างเดียวพอเหรอ”

ผมสงสัยว่ากำลังพูดถึงเรื่องอะไร ก่อนจะรู้ว่าหมายถึงชุปแก๊งค์ ผมรีบพยักหน้าตอบรับทันที แท้จริงเจจึงต่อสายไปที่ไหนสักแห่งเงียบๆ การเอาชุปถ่วงออกมากินในห้องพักโรงแรม อันแสนหรูหรานี้ช่างไม่เข้ากันเสียเลย มันอาจจะฟังดูตลกแต่ว่าผมค่อนข้างจริงจัง เลยจิ้มสีข้างของคนที่คุณโทรศัพท์อยู่เบาๆ

“คือว่า พี่ครับ”

“ทำไม”

“ผมขอแบบเผ็ดๆ ...”

ถึงจะรู้สึกผิดที่ทำให้เขาต้องเตรียมอาหารเอาไว้อย่างเสียเปล่า แต่ไหนๆ ก็จะกินแล้ว ผมอยากชดชุปที่ใส่พริกหยวกของยางด้วยมากกว่า ถึงอย่างนั้นผมก็ไม่กล้าร้องขอตรงๆ เลยกระซิบเบาๆ ให้เขาได้ยินคนเดียว

“บอกเขาว่าใส่พริกมาให้ผมเยอะๆ ด้วยได้ไหมครับ”

“เฮ้ย บอกเขาว่าใส่พริกมาเยอะๆ ด้วย”

แทซองเจพุดกิ้วหัวเราะก่อนจะขี้เส้นผมของผมจน
ยุ่งเหยิงแล้ววางสาย ถึงจะรู้สึกผิดกับเหล่าลูกน้องที่ทำให้ยุ่งยาก
วุ่นวาย แต่ผมขอเก็บอาหารเพื่อสุขภาพจากต่างประเทศไว้
ลองกินทีหลังแล้วกัน ผมเผื่ออย่างสบายใจพอลงจินตนาการ
ถึงร่างกายที่ผ่อนคลายด้วยน้ำซุปร้อนๆ ก่อนอีกฝ่ายจะลُبแก้ม
อุ่นร้อนของผมแล้วเอ่ยว่า

“เหมือนเมื่อวานนี้นายเฟ็งจะบอกว่ากำลังอ่านหนังสือ แล้ว
ยังทำหน้าที่เหมือนกำลังจะตายอยู่เลย ตอนนี้ปิดเทอมแล้วสินะ”

“ผมไม่เคยทำหน้าที่เหมือนจะตายสักหน่อย...”

ผมอายนิดหน่อย ไม่ว่าจะเป็นโลกเดิมหรือที่นี่ ปกติผม
ค่อนข้างเก่งเรื่องการปรับสภาพร่างกายให้เหมาะสมกับการสอบ
แต่ช่วงสอบปลายภาคที่ผ่านมา ไม่สิ แม้แต่ช่วงก่อนวันเรียน
วันสุดท้ายเองผมมัวแต่กังวลเรื่องซอชิงจุนจนนอนไม่หลับ
แค่นั้นหรือเปล่านะ...อ้อ แล้วก็คิดเรื่องของควอนจุนฮยอกด้วย
ผมเป็นห่วงเจ้านั้นจนปวดท้อง ด้วยสภาพร่างกายแบบนั้น
การสอบมันจะเป็นอย่างไรละ ถึงแม้จะค่อนข้างแน่นนอนอยู่แล้ว
ก็ตามว่าผมต้องสอบได้คะแนนดี...

แทซองเจชมวดคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย ก่อนจะใช้หัวแม่มือ
นวดคลึงหว่างคิ้วผมที่ชมวดเป็นปมเบาๆ แล้วเอ่ยถาม

“บ้านล่ะ”

“ครับ? บ้านหรือครับ”

“ปิดเทอมแล้วนี่ ไม่กลับหรือไง”

“อ่า...อืม...บ้าน...ตั้งใจจะกลับเทอมหน้านะครับ ปิดเทอม
รอบนี้ผมมีใบรับรองที่อยากสอบให้ได้นะครับ ถ้ากลับบ้านคงจะ
ไม่มีสมาธิเท่าไร เพราะนั่นปิดเทอมนี้ผมก็คงจะแค่...ไปหอสมุด
แล้วก็อ่านหนังสือล่ะครับ...”

ผมกลัวว่าการไม่กลับบ้านจะดูแปลกๆ เลยตอบกลับไป
ยืดยาวเหมือนแก้ตัว

ใครมาได้ยินก็คงคิดว่าเป็นข้ออ้างของคนที่ไม่อยาก
กลับบ้าน แฮ่ ผมไม่ชอบการโกหกเลย ต้องพูดอะไรต่อดีนะ...
ผมสังเกตท่าทีของเขา แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงไม่พูดอะไรออกมาบ้าง
เลย พูดว่า ‘อย่างนั้นหรือ’ แค่นั้นก็还好 เขาก็ดูปกติดีนี่นา
ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ ผมสงสัยจนกระวนกระวายใจ ก่อน
แทซองเจจะพูดขึ้นมา

“ถ้าอย่างนั้น ช่วงปิดเทอมก็จะเอาแต่อ่านหนังสือที่หอสมุด
งั้นหรือ”

“ครับ ผมจะตั้งใจอ่านหนังสือครับ”

“ก็ดี แต่ว่าไปมหาวิทยาลัยใช้เวลาเดินทางสิบห้านาทีเลยนี่ จะไม่ร้อนหรือ”

“ครับ? ที่ผมเดินไปมหาวิทยาลัยนะเหรอครับ ถ้าประมาณ นั้นก็โอเคอยู่ครับ”

“จริงหรือ เดินตากแดดร้อนๆ สิบห้านาทีเลยนะ ไม่ใช่ว่าจะเฉาแดดจนอ่านหนังสือไม่ได้หรือ”

“ต่อให้ฟังอย่างไรก็เหมือนจะชวนทะเลาะทั้งยังพูดจา ถากถาง ผมเลยย้อนถามไปตรงๆ

“...พี่ยังโกรธผมอยู่เหรอครับ”

รู้สึกโกรธที่ต้องมาตามเก็บกวาดและดูแลผมงั้นเหรอ ยังรู้สึกไม่ดีอยู่เหรอ สมควรแล้วละ แท้จริงเองก็คงเพิ่งเคยมี ประสบการณ์ใช้หัวล้วงคอคนอื่นให้อ้วกออกมาเป็นครั้งแรก

“พี่ครับ คือว่าผมนะ ไม่ใช่คนที่ดื่มเหล้าแล้วจะทำตัวนิสัย ไม่ดีแบบนี้ นี่คือการครั้งแรกที่ผมเป็นแบบนี้เลย ปกติผมดื่มเก่ง จะตาย แต่เมื่อวานดันดื่มเยอะกว่าปกติเป็นเท่าตัว...ครั้งต่อไป ผมจะไม่ทำอย่างนั้นแล้วครับ ผมสัญญาเลย”

“...”

“...สัญญาครับ”

ผมค่อยๆ ชูนิ้วก้อยขึ้น แทะซองเจเดาะปาก ปรายตามอง
ผมด้วยสายตาราวกับเห็นผมเป็นคนที่โง่ที่สุดในโลก

“ยังงี้เดี๋ยวนายก็ลืมหมดอยู่แล้วนี่”

เป็นครั้งแรกที่ผมได้ยินคำพูดแบบนี้เลยรู้สึกว่ามัน
ค่อนข้างเป็นการดูถูก ผมสละบัดหน้ามำเบาๆ แล้วมองหน้าเขา
ที่เงิบไปราวกับกำลังคิดหาคำพูดอย่างอดทน

“ฉันไม่ได้หมายถึงอย่างนั้น...จะบอกว่าถ้าไม่กลับบ้านก็อยู่
อ่านหนังสือที่นี่ก็ได้ อ่านหนังสือไปด้วยมองฉันที่นายแสนคิดถึง
ไปด้วยงี้”

ผมมองด้วยความสงสัยว่าเขากำลังพูดถึงอะไร ก่อนอีกฝ่าย
จะกระซิบด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ

“ปิดเทอมทั้งทีอยู่แต่บ้านมันน่าเสียดายออก”

“ใช่ไหมล่ะครับ...”

“ร้อนแบบนี้ยังดีอยากจะไปมหาวิทยาลัย ไม่สิ อยากจะ
ออกไปข้างนอกอยู่อีกเหอะ ฉันไม่ไปหรอกนะ หรือนายอยากไป?”

“อ้อ ถ้าให้เลือกจริงๆ ก็ไม่อยากอยู่แล้วสิครับ...”

“ถ้างั้นอยู่ที่นี่ก็ดีกว่านะสิ”

มันกลายมาเป็นแบบนี้ได้อย่างไรกัน

“อ่านหนังสือแล้วก็พักผ่อนอยู่ที่นี่ เดี๋ยวฉันจะไปทำงาน
แถวๆ นี้สักพัก ตกเย็นเราก็กินข้าวเวลาอยู่ด้วยกันเถอะ”

“เอ่อ...แต่ว่าพี่ครับ...”

ผมมองไปรอบๆ ห้องอย่างใจฝ่อพลางพิมพ์

“ที่นี่มันโรงแรมนี่ครับ”

“ฉันก็ไม่ได้ขัดสนจนต้องกังวลเรื่องนั้นสักหน่อย อีกอย่าง
นี่ก็เป็นห้องที่ฉันมานอนตลอดเวลาทำงานที่นี่ เพราะฉะนั้น
ไม่ต้องสนใจหรอก”

“แต่ถึงอย่างนั้น...”

“ชนหน้าแข่งพี่ไม่ร่วงหรอก นายแค่ตอบมาว่าครับก็พอ”

แต่ว่า...

แน่นอนว่าแบบนี้มันดีอยู่หรอก เพราะในโรงแรมนี้
ผมกับแทซองจะเล่น...ไม่สิ ผมไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะได้
อยู่ด้วยกันกับเขาแบบนี้ แม้ว่าจะในเวลาไม่นานก่อนออกไป
ทำงานหรือหลังเลิกงาน ถึงจะเป็นเวลาสั้นๆ แต่ในหนึ่งวันนั้น
ผมก็สามารถเจออีกฝ่ายได้อย่างน้อยสองครั้งต่อวัน หากโชคดี
หน่อย ก็อาจจะได้ทำในสิ่งที่ไม่เคยทำด้วยกันด้วยข้อจำกัด
ด้านเวลา

อย่างเช่น ตลอดทั้งวันไม่ทำอะไรเลย นอนกลิ้งไปมาอยู่บนเตียงครึ่งวัน หรือไม่ก็ดูหนังด้วยกัน มันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่น่าเสียดายที่ไม่สามารถทำด้วยกันได้ ผมเลยเฝ้ารอมาตลอด แต่ถึงอย่างนั้น การที่ผมไม่ตอบรับในทันทีเป็นเพราะ... อูจึมิน

“กังวลอะไรขนาดนั้น”

“อ้อ...จริงๆ แล้วผมมีนัดนะครับ”

“กับใคร”

“ก็แค่รุ่นพี่ที่รู้จักกันครับ”

“อ้อเหอ” เทซงเง่งสายตาน่าหวาดเสียวมาให้พลางตอบกลับมาอย่างประชิดประชัน “แค่รุ่นพี่ที่รู้จัก?”

“ครับ...”

ผมไม่ได้ปฏิเสธด้วยซ้ำ แค่ขอไตร่ตรองนิดหน่อยแค่นั้นเอง จะทำเกินไปแล้วนะ...

ผมไหล่ตลกก่อนจะลอบมองท่าทีของอีกฝ่าย เทซงเง่งลุกเดินไปทางระเบียงห้อง ผมทำเพียงแค่มองอีกฝ่าย ก่อนอีกฝ่ายที่ยืนล้วงกระเป๋าอย่างสบายใจจะกวักมือเรียกให้เข้าไปหา

“มาทางนี้สิ”

ทันทีที่เดินเข้าไปใกล้ แทชองเจก็เปิดผ้า màn ที่ปิดเอาไว้
ครึ่งหนึ่งออกกว้าง ในตอนนั้นเองท้องฟ้าสดใสร่มเย็นและทะเล
สวยงามก็ปรากฏสู่สายตา ทะเลสีฟ้ายามกลางวันที่แสนสบาย
นั้นสวยงามกว่าทะเลยามกลางคืนในฤดูใบไม้ผลิที่ผมกับอีกฝ่าย
ได้เห็นในทริปทะเลครั้งแรกจนผมได้แต่ยืนตาคะลึงอยู่อย่างนั้น

“วิวสวยน่ามองใช้ไหมล่ะ นายชอบทะเลไม่ใช่หรอ”

ไม่สิ ถึงผมจะไม่ได้ไม่ชอบทะเล แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า
ผมชอบมากเกินไป ทว่าพอเขาพูดยืนยันขนาดนั้นผมก็สับสน
ว่าตัวเองชอบทะเลถึงขนาดนั้นเลยหรอ หลังจากที่เปิดประตู
ระเบียงออก อากาศที่ร้อนอบอ้าวก็เข้าโอบล้อมร่างกายผมทันที
เพราะแอร์เย็นๆ ในห้องทำเอาผมลืมไปเลยว่าอากาศข้างนอก
ในช่วงนี้ร้อนขนาดไหน

กลิ่นเค็มของทะเลและเสียงคลื่นอันสดชื่นคล้ายกับจะเจาะ
ทะลุเข้ามาในจิตใจ ตอนแรกผมตกใจกับบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคย
จนสงสัยว่ายังอยู่ในแทกูหรือเปล่า แต่เพียงแค่มองทะเล
ในตอนนี้ ผมก็ไม่รู้สึกสงสัยเลยว่านี่คือประเทศอื่นหรือไม่

...ทำยังไงดี ตอนนี้อยากมองแค่ทะเล ไม่สิ แค่คิดถึงทะเล
ขึ้นมาผมก็คงจะนึกถึงแทชองเจไปด้วย

ผมเอาแต่จ้องมองไปยังเส้นขอบฟ้าเรื่อยเปื่อย ไม่สอ่ง
กระจกก็นึกว่าใบหน้าของตนคงแดงก่ำอยู่แน่ แท้จริงเจถามว่า
ผมร้อนหรือก่อนจะลูบท้ายทอยผมที่ร้อนผ่าวจนแดงแจ๋
ผมมองใบหน้าเพื่อนรอยยิ้มแห่งชัยชนะของอีกฝ่าย ดูท่าคงจะ
ถูกแทชองเจจับได้เสียแล้วว่าผมก็อยากจะอยู่ที่นี่มากๆ
เหมือนกัน

“ตอนนี้ไม่่วงนอนแล้วหรือ”

“ครับ ผมตื่นเต็มตาแล้ว”

“ดีแล้ว ถ้านอนขนาดนั้นนายก็เป็นหมីไม่ใช่คนแล้วละ
ฉันคงคิดว่านายเข้าสู่ช่วงจำศีลในฤดูหนาวอะไรเทือกนั้น”

ผมก็ไม่ได้นอนเยอะขนาดนั้นสักหน่อย...ถึงจะพูดแบบนั้น
แต่ตอนนี้ดวงอาทิตย์ก็ลอยอยู่กลางศีรษะแล้ว ใจมันหวิวๆ
แม้จะรู้สึกอาย แต่เหมือนใบหน้าของผมจะร้อนจนแดงแจ๋
เพราะหัวใจที่เต้นถี่รวดอนเห็นใบหน้าเพื่อนยิ้มของอีกฝ่าย
มากกว่า

ผมรีบหนีไปซ่อนตัวในห้องน้ำ หยิบโทรศัพท์ที่ถือติดมาด้วย
ขึ้นมาเช็คข้อความ มีคนติดต่อเข้ามามากมายผ่านแอปแชต แต่
ส่วนใหญ่เป็นข้อความจากคนที่ไม่รู้จักหรือคนที่ไม่ค่อยสนิทกัน
เท่าไร ผมเลยไม่ได้สนใจแล้วเลื่อนหาแชตของเพื่อนซอซึ่งวอน

มีข้อความหักมาหาอย่างที่คุณคิดเอาไว้เลย ผมอ่านข้อความ โดยไม่ได้คิดอะไร ก่อนจะตบหน้าผากตัวเองอย่างแรง เพราะ คำที่บอกว่าส่งเด็กพวกนั้นขึ้นรถเองกับมือของแทชองเจ ทำให้ผมนึกถึงความเป็นจริงขึ้นมา ถึงแม้ผมจะเผชิญหน้ากับเขาและ ลูกน้องโดยที่ไม่คิดอะไร แต่สำหรับเจ้าพวกนั้นแล้ว ไม่มีทางที่จะ 'ไม่คิดอะไร' อย่างแน่นอน

[เฮ้ย พวกเราต้องแจ้งความไม่ใช่หรือ??, 03.11 น.]

[ไอ้ะ โทษที ฉันส่งผิด, 03.19 น.]

[ว่าแต่ชอชิงวอน นายกู้เงินนอกระบบเหรอ??? ลูกพวกนั้น มันยังไงนะ????, 03.20 น.]

[ลูกที่บอกว่าจะไปส่งฉันมีรอยมีดบนหน้าด้วยอ่า เวิร์ธ, 03.20 น.]

[ไม่สิ ไม่ไม่ ก่อนอื่นนายอยู่ไหน นายไม่ใช่ไรไซไหม??, 03.23 น.]

[นายรับโทรศัพท์ได้ไหม? ถ้าได้ก็โทร.มาหน่อย, 03.23 น.]

ควอนจุงฮยอกที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยนั้นเหมือนจะสติแตกไปแล้ว ส่วนพัคคังอูที่รู้สถานการณ์นิดหน่อยดูจะช็อกอยู่เหมือนกัน

[ไอ้บ้า นี่มันไม่เหมือนที่คุยกันไว้นะ!!!!!!, 03.04 น.]

[ใครเห็นก็รู้ว่าเป็นมาเฟีย จีบหายแล้ว โคตรน่ากลัว
เลย!!!!!!!!!! ไหนใครบอกว่านิสัยดีไงเล่า??????, 03.04 น.]

[ไอ้เวร; ธุรกิจครอบครัวบ้าอะไร;;, 03.04 น.]

[เฮ้ย ฟังให้ดีๆไอ้เวร นายกำลังถูกคนที่นายกำลังคบ
หลอกอยู่!!!!!!!!!! จันเดิมพันด้วยชีวิตของผู้สืบทอดธุรกิจ
ครอบครัวเลย!!!!!!!!!!!!!!, 03.15 น.]

[เดี๋ยวนะ...หรือว่านายรู้อยู่แล้ว?, 04.48 น.]

[ไอ้คุณคนสติฟั่นเฟือนครับ, 04.48 น.]

“...”

แหซองเจคงจะสั่งให้พวกลูกน้องไปส่งสองคนนั้นลี้ภัย
ในโลกใบนี้ต่อให้จะพยายามแอบซ่อนอะไร มันก็ไม่สามารถซ่อน
ได้ตลอดไปหรอก แหซองเจเองก็รู้เรื่องนั้นเลยไม่ให้ผมคุยกับ
เหล่าลูกน้องของตัวเอง อย่างไรก็ตาม เจ้าสองคนนั้นเป็นคน
ที่หูตาไวมาก ก็สมควรแล้วที่จะถูกจับได้ทันที

อย่างแรกผมส่งข้อความทิ้งเอาไว้ว่าขอโทษ และจะโทร.
ไปหาทีหลัง แล้วก็ติดต่อหาอูจินด้วย จากนั้นค่อยถอดเสื้อผ้า
แล้วอาบน้ำ ไม่มีตรงไหนบนร่างกายที่รู้สึกผิดปกติเลย
แสดงว่าแหซองเจคงจะล้างสิ่งสกปรกออกไปให้ผมจนเกลี้ยง
จริงๆ ลินะ...

หลังอาบน้ำเสร็จ เมื่อเดินออกมาจากห้องน้ำก็พบว่าอาหาร ถูกจัดเตรียมเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ผมสับัดผมที่เปียกชุ่ม ไปมาแล้วก็ถูกโตะที่มีควันร้อนๆ ลอยฟุ้งล่อลวงให้เดินเข้าไป เมื่อก้าวเดินเลื้อยคลุมตัวยาวก็ไหลตกลงจากหัวไหล่ซ้าๆ ดูจาก เลื้อยคลุมที่มีเหลืออยู่ตัวเดียวแล้ว นี่คงเป็นของแพชองเจ ไชซ์เลยไม่พอดีกับผม

ผมหยุดยืนนิ่ง เตรียมจะมัดเชือกใหม่อีกครั้ง ทว่าแพชองเจ ที่รออยู่อย่างเบือหน่ายกลับยิ้มอย่างมีเลศนัย

“ทำไมต้องแต่งตัวเรียบร้อยด้วย นามองออกจะตายไป”

อีกฝ่ายนั่งไขว่ห้าง ทำตัวลึบๆ ล่อๆ ราวกับคนที่มางาน ประมูลผิดกฎหมายอะไรสักอย่าง

“พีครับ ปรับปรุงการพูดสักหน่อยเถอะนะครับ มันเหมือน ตาลุงเลย ไม่มีใครเคยบอกเลยหรือครับ”

ผมดึงเชือกเต็มแรง มัดเลื้อยคลุมให้แน่นแล้วตอบกลับ คำพูดที่น่าอัปยศนั้น ถ้าผมเกิดมาด้วยใบหน้าที่ดีแบบอีกฝ่าย ผมจะพูดจาเพราะๆ ทุกวันเลย ผมทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้และ จับข้อเตรียมกินอาหารให้อิ่มท้อง ทว่าตรงหน้ากลับเห็นอาหาร แค่ชุดเดียว

“มีแค่ของผมหรือ พีไม่กินข้าวกลางวันหรือครับ”

“แค่มองนายกินฉันก็อึดแล้ว”

ผมบอกจนปากเปื่อยปากแฉะแล้วก็ยังไม่ฟังสินะ ผมวาง
ช้อนลงพลางทำหน้าจริงจัง

“ผมบอกแล้วไงว่าอย่าพูดเล่นนะ”

“ฉันกินไปแล้วตอนที่นายนอนหลับอยู่”

ผมตอบกลับอีกฝ่ายเนือๆ อย่างหมดสนุกว่า “อย่างนั้น
เหรือ” แล้วตักน้ำซุปเข้าปาก น้ำซุปร้อนๆ ไหลผ่านลำคอ ความ
อบอุ่นแผ่กระจายไปทั่วร่างทำให้ผมรู้สึกเหมือนได้พักผ่อนชีพ
ผมชดชูปคู่กับกิมจิหัวไชเท้าหันเต้ากรูบกรอบให้ท้องอืด
ก่อนแหงนเงยที่มองผมกินข้าวอย่างเพลิดเพลินจะถามว่า

“อร่อยไหม”

ผมก็อยากจะตอบกลับไปทันทีอยู่หรอก แต่เพราะอาหาร
ยังเต็มปากเลยทำไม่ได้ ผมมองเขานั่งเฝ้าคางจับจ้องผมอยู่
เงิบๆ ครู่หนึ่ง พอเคี้ยวและกลืนอาหารลงคอแล้ว ผมก็ตื้มน้ำ
ตามถึงค่อยตอบกลับว่า

“อร่อยครับ ลูกบอกว่าคุณพ่อเยี่ยมที่สุดเลย”

แหงนเงยที่มองผมอย่างสบายใจมวดคิ้วเข้าหากันทันที

“นายนี้ไม่รู้จักพูดอะไรให้มันพอดีๆ สินะ”

อะไรละนั่น ล้อเล่นแบบนี้ไม่ได้ แต่ที่พูดเล่นไปก่อนหน้านี้พูดได้นั้นเธอ ถึงจะไม่เข้าใจ แต่ก็คงจะเป็นแบบนี้แหละมั้ง คนตรงหน้าปิดใบหน้าที่บูดเบี้ยวของตัวเองเอาไว้ครึ่งหนึ่ง ก่อนจะจ้องมองมาที่ผม

“นายแม่ง...ถ้าตั้งท้องขึ้นมาจริงๆ ต่อให้ท้องป่องอยู่ฉันก็จะกินนายแน่ๆ เพราะฉะนั้นระวังปากหน่อย”

“พี่นี่จริงๆ เลย...” ผมรีบกอดท้องตัวเองที่ไม่มีอะไรอยู่ในนั้นเอาไว้เพราะช็อกกับสิ่งที่เขาพูดเอามากๆ

“คำพูดนะมีทั้งสิ่งที่ควรพูดและไม่ควรพูดใช่ไหม ถ้าพูดออกไปแล้วเกิดทำพลาดขึ้นมาจะทำยังไงละ แต่เขารู้ว่ากันว่าท่าตอนที่ท้องป่องอยู่จะดีต่อเด็กนะ”

“จริงหรือครับ”

ผมตกใจกับข้อมูลที่เพิ่งรู้เป็นครั้งแรก ก่อนจะนึกถึงกระเป๋ายี่สิบห้า ผมหยุดกินแล้วหันมองไปรอบๆ ห้อง อีกฝ่ายถอนหายใจแล้วชี้นิ้วไปใต้โต๊ะหนังสือ ผมมองตามไปอีกฝ่ายซึ่งจะถูกเก้าอี้บัง แต่พอเห็นว่ากระเป๋ายังอยู่ดีก็รู้สึกโล่งใจ

จู่ๆ ผมก็ต้องวางช้อนลงอย่างช้าๆ เพราะบังเอิญเห็นหนังสือแบบฝึกหัดที่คุ้นเคย ไม่ว่าจะมองอย่างไร หนังสือพวกนั้นคือของผมชัดๆ ไม่สิ ไม่ใช่แค่หนังสือแบบฝึกหัด แต่

หนังสือที่อยู่ตรงนั้นทั้งหมดเป็นหนังสือที่อยู่ในห้องของผม
ก็ว่าอยู่ว่าทำไมรู้สึกคุ้นตาแปลกๆ

“พี่ครับ หนังสือที่อยู่ตรงโน้น...”

“อ้อ ถ้าขาดเหลืออะไรก็บอกมาแล้วกัน ถึงจะไม่น่ามีแล้ว
ก็เถอะ”

“เป็นหนังสือที่พี่ไปเอามาจากห้องผมจริงๆ เหมอครับ
เดี๋ยวสิ ทำไมล่ะ มันทิ้งมาอยู่ตรงนี่ละครับ”

“นายบอกว่าจะอ่านหนังสือนี้”

ทั้งเอาหนังสือแบบฝึกหัดมาจากห้องผม ทั้งไปปรับผมที่แทูก
กลับมาด้วย คนคนนีทำงานอยู่ส่วนไหนของประเทศกันแน่ถึงได้
เดินทางไปมาเหมือนซงกิลดง¹แบบนี้ละ ผมก้มหน้ากินข้าวต่อ
ทั้งที่ยังงงวย หรือเพราะยังไม่ค่อยสร้างเมากันนะ

ผมกินจนอิ่มแปล้แล้วแต่ก็ยังชุดกันถ้วยเบาๆ ด้วยความ
เสียดายอันไม่รู้สาเหตุ เห็นแบบนั้นแทชองเจกีหัวเราะขึ้นมา
คล้ายกับคิดเอาไว้แล้วว่าจะเป็นอย่างนี้

“ไม่อืมใช่ไหมละ อ้าวออกมาหมดใส่หมดพุงแบบนี้
ของแค่นี้มันจะไปพอยาไส้อะไร”

¹ ตัวเอกในนิทานเรื่องซงกิลดง เป็นหัวหน้าโจรที่ปล้นคนรวยช่วยคนจน ซึ่งมีความสามารถ
ในการปรากฏตัวมาช่วยแล้วก็หายไปเหมือนกับผี

ถึงจะพูดถูกก็เถอะ แต่จำเป็นต้องพูดถึงขนาดนั้นด้วย
หรือ รู้อยู่หรือกว่าเป็นคนพูดจาอ่อนโยนไม่เป็น แต่ก็ทำให้
น้อยใจอยู่ดี ผมจึงทำหน้าที่ปลางลับท้อตัวเองไปมา

“ไม่ใช่เพราะผมล็กน้อย แต่เป็นเพราะลูก...”

“ซอชิงวอน”

“ครับ”

“ถ้านายยังพูดอย่างนั้นไปเรื่อยๆ ฉันคงต้องทำให้นาย
ท้องป่องขึ้นมาจริงๆ แล้วละ”

“...”

“เด็กน้อย ถ้านายท้องขึ้นมากคงจะโคตรน่ามองเลยละ
อยากเป็นอย่างนั้นไหม ถ้าไม่ก็เล่นให้มันพอดีๆ หน่อย”

ที่ตัวเองพูดเล่นผมยังไม่ว่าอะไรเลย พอผมพูดเล่นบ้าง
ดันมาว่ากัน...ถ้าบอกว่าผมเล่นไม่ดูเวลาลำเวลาก็คงผิดจริงๆ
นั่นแหละ แต่จำเป็นต้องทำท่าเหมือนคนโมโหร้ายแบบนั้นด้วย
หรือ ผมตั้งใจจะตอบโต้ ทว่าท่าทางเด็ดขาดของเขาทำให้ผม
ไม่กล้า จึงรีบรูดชิปปากตัวเองด้วยกล้วยตากเหินซาของอีกฝ่าย

ผมมองท่าทางนั้นก่อนจะค่อยๆ เก็บของบนโต๊ะ อีกฝ่าย
ก็โบกไม้โบกมือบอกว่าไม่ต้องทำ แล้วกระดิกนิ้วเรียกเหมือนจะ
บอกให้ผมเข้าไปใกล้ๆ และทันทีที่ยื่นหน้าเข้าไปหาด้วยความ

สงสัย แทชองเจก็คว่ำแก้มทั้งสองข้างของผมอย่างรวดเร็วโดย
ที่ผมไม่ทันตั้งตัว เขาบีบแก้มผมส่ายไปมาเบาๆ แนนอนว่า
มันโคตรเจ็บเลย

“อ๊ะ...พี๋ครับ อ้า...ผมเจ็บนะครับ”

“นายต้องขอบคุณตัวเองที่เกิดมาเป็นผู้ชายนะ”

“หือ? ครับ...”

“‘ครับ’ อะไรอีกแล้วละ จะตอบง่ายๆ แค่นั้น?”

ถ้านั้นต้องการคำตอบแบบไหนเล่า ผมเบ้หน้า อ้าปาก
พะงาบๆ แทชองเจนิ่วหน้าก่อนจะละมือจากแก้มของผม ผมเจ็บ
แก้มมากจนต้องยกสองมือขึ้นมาถูเร็วๆ เจ็บขนาดนี้คงไม่หาย
ในเร็วๆ นี่แน่

“ช่างมันเถอะ กินขนมปังชะลี”

“ขนมปัง? มีขนมปังเหรอครับ”

แทชองเจวางถุงกระดาษขนาดใหญ่ลงบนโต๊ะโดย
ไม่พูดอะไร กลิ่นขนมปังร้อนๆ ลอยฟุ้งขึ้นมาชวนให้รู้สึกหิวจน
เลิ่ปาก ผมไม่ได้นึกอยากกินขนมปัง ทว่ากลิ่นแบบนี้ก็ชวนให้
น้ำลายสออยู่ไม่น้อย

แต่พักเรื่องขนมปังหลากหลายแบบเต็มถุงนั้นไว้ก่อน ผม
สงสัยว่ามีพวกนมหรือเครื่องดื่มอื่นๆ อยู่ด้วยไหม นมก็น่าจะมี

เป็นขวดแก้วละมั่ง...ถ้าให้ผมเลือกละก็ ผมขอนมชาวธรรมชาติ ตามความชอบส่วนตัว ผมเทนมจนเต็มแก้วแล้วกระดกดื่มทันที ก่อนเช็ดปากแล้วหยิบขนมปังเกลียวโรยน้ำตาลไอซิ่งขึ้นมากิน ด้วยความรู้สึกอยากน้ำตาล

ทันทีที่กัดเข้าไป ผงไอซิ่งก็ร่วงกราวลงมา หวานน้อยกว่าที่คิด ในขณะที่ผมมีเพียงความคิดเรียบง่ายอย่าง ขนมปังอร่อยจัง อัดแน่นอยู่เต็มหัว โทรศัพท์ของแทซองเจ็กดังขึ้นมา

“เออ ว่าไง”

แทซองเจ็กโทรศัพท์พลาซึ่นแซนมาเซยปลายคางผมให้เงยขึ้นเล็กน้อยก่อนจะบดน้ำตาลไอซิ่งที่ติดอยู่มุมปากให้จนหมด ผมกินขนมปังต่อด้วยสภาพที่สะอาดสะอ้านขึ้น ระหว่างที่กัดเข้าปากไปอีกหนึ่งคำแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ แทซองเจ็กเดินออกไปคุยโทรศัพท์กับใครสักคนที่น่าจะเป็นลูกน้องของเขา

ถึงแม้ทั้งแทซองเจ็กกับปลายสายดูจะคุยกันสบายๆ ... แต่ผมสงสัยว่าเจ้าตัวเคยคิดจะปรับปรุงนิสัยแบบนี้ไหม เพราะเขามักจะรับสายหัวนๆ ว่า “อะไร” หรือ “ว่าไง” แบบนี้เสมอ... ผมไม่ได้พูดเพราะความน้อยใจส่วนตัวหรอกนะ แม้เป็นเรื่องของมารยาท ไม่ใช่หน้าที่ ทว่าการคุยโทรศัพท์แบบนี้ดูไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไร ถ้าปรับปรุงได้ก็คงดี

แม้จะเป็นความเคยชิน แต่แทซองเจไม่ใช้คนไม่เอาใจใส่ หรือไม่มีมารยาท หากคิดจะปรับปรุงตัวจริงๆ ครั้งต่อไปก็คงไม่พูดแบบนั้นอีก เรื่องพวกนี้เป็นสิ่งที่เขาเลือกทำเองได้...อ่า... เขาคงไม่ทำตัวแย่งกว่าเดิมหรือไม่ใช่ไหม ผมกลอกตาพลง เคี้ยวขนมปังเกลียวซ้าๆ แล้วกลืนมันลงคอ อืม...ร้านนี้ทำขนมปังอร่อยจัง

ในเวลาปกติ ถ้าผมกินซ้าๆ แบบนี้คงกินไม่ทันคนอื่นเขา แต่ตอนนี้มีผมคนเดียว คนที่มองอยู่ก็ไม่ได้ว่าอะไรเลยกินได้อย่างสบายใจ ระหว่างนั้น แทซองเจยังคงคุ้ยโทรศัพท์อยู่ที่โต๊ะ ไม่ขยับไปไหน คงเพราะไม่อยากทำให้ดูมีพิธี

เขาไม่ค่อยตอบปลายสายเท่าไร คงพยายามปิดบังเนื้อหา ของบทสนทนาอยู่ ถ้าจะถามว่าคุยกันแบบไหนล่ะก็...

“เออ แล้วไงต่อ”

แบบนี้เป็นต้น เป็นการตอบกลับทันทีโดยที่ผมไม่สามารถ คัดเดาเนื้อหาการสนทนาได้ หรือไม่ก็ถามกลับไปด้วยคำพูดสั้นๆ ให้ผมเข้าใจว่าเรื่องที่พวกเขา กำลังคุยกันอยู่ ‘มันไม่มีอะไรเลย’ ถ้าให้พูดจริงๆ ผมชอบที่แทซองเจปิดบังตัวตน ตั้งแต่เรื่องที่ อยู่อาศัยไปจนถึงงานที่กำลังทำอยู่ ไม่ใช่เพราะผมทำเป็น

เอาหูไปนา เอาตาไปไร่ได้ แต่หากรู้แล้วและต้องเกล้งทำเป็นไม่รู้
สู้ไม่บอกให้รู้แต่แรกไปเลยยังดีกว่า

ถ้าทำอย่างนั้นแล้ว ถึงแม้จะเป็นวิธีต้นๆ แต่ก็ยังสามารถ
เลียนแบบความสัมพันธ์ของคู่รักทุกๆ ไปได้

ผมไม่สนใจเนื้อหาของบทสนทนาตามที่เขาต้องการ และ
ผมตั้งใจให้ดูเหมือนว่าผมตั้งหน้าตั้งตากินอย่างเดียว ในตอนที่
ผมเบื้อขนมปังเกลียวชิ้นที่สามในมือก็เกิดเรื่องจนได้ ขนมปัง
ที่หมายตาไว้ว่าจะกินเป็นชิ้นถัดไปดันตกลงพื้น

“เวร เสียตายอะ”

เพราะตั้งใจว่าจะกินต่อทันทีก็เลยแกะออกมาจากซองรอไว้
แล้ว ถ้ารู้ว่าจะทำรวบแบบนี้ผมจะไม่แกะเลยดีกว่า ตอนที่ทำ
บัตร์เครติตตกห่อก็เหมือนกัน ทำไมผมถึงทำพลาดซ้ำๆ อย่างนี้
ล่ะ ผมรีบเก็บขนมปังที่ตกพื้นขึ้นมาก่อนจะบ่นพึมพำ มีขนมปัง
มากกว่าหนึ่งชิ้นก็จริง แต่ผมจะทิ้งชิ้นนี้ไปเลยหรือว่าจะเอามา
กินดีนะ

เหมือนจะมีคนพูดไว้ว่า ของที่ตกพื้นไม่กินสามวินาที
เรายังสามารถกินได้อยู่ ดูจากภายนอกแล้วก็ไม่เห็นมีฝุ่นจับเลย
สักนิด ทว่ามันก็ตกพื้นไปแล้ว ผมลังเลกับความคิดที่ขัดแย้ง

พลงจับจ้องขนมปังอย่างคิดหนักอยู่ครู่ใหญ่ ท้ายที่สุดผมก็เลือกกัดขนมปังใส่ถั่วแดงชิ้นนั้นเข้าไป

จู่ๆ ผมก็รู้สึกได้ถึงสายตาที่มองมาจิงชะงักค้าง ก่อนจะค่อยๆ เยกหน้า แทะช่องเจที่อยู่ตรงหน้ามีสีหน้าอึ้งๆ แวบหนึ่งได้ยินเสียงเรียกจากปลายสายว่า “ลูกพี่? ลูกพี่ครับ?” ทว่าเขากลับไม่ตอบอะไรเลย

ผมมองทะช่องเจสลับกับขนมปังทั้งที่ยังค้างอยู่ในท่าอ้าปาก ‘อ้าม’ ก่อนจะค่อยๆ วางขนมปังชิ้นนั้นลงบนโต๊ะ เมื่อรอยพับบนผิวขนมปังปรากฏสู่สายตา ความอายก็ดีขึ้นขึ้นมา ทำเอารู้สึกอึดอัดไปทั่วหน้า

พอไม่กังวลก็ปล่อยตัวตามสบายเกินไปหน่อย คิดอะไรอยู่ถึงหยิบขนมปังที่ตกพื้นแล้วขึ้นมากินต่อหน้าทะช่องเจแบบนี้ให้ตาย น่าขายหน้าชะมัด คงเห็นหมดแล้วสินะ จู่ๆ ผมก็อยากบุหรีขึ้นมา บุหรีที่ซื้อมาก่อนหน้านี้ น่าจะอยู่ที่ไหนสักที่ในกระเป๋านี้แหละ...

ถึงจะสูบบุหรีไม่เป็น แต่ผมชอบทำให้หัวโล่งก็เลยลองสูบบุหรีหลายครั้ง จนสุดท้ายก็เหลืออยู่แค่มวนเดียวในกล่อง ทว่าบุหรีที่เหลือมวนเดียวอันนั้นอยู่ที่ไหนกัน ขอสูบลักมวนก่อนจะ

ชายหน้าจันทายเถอะ ขณะที่ผมอับอายจนอยากจะมุดดินหนี
แทซองเจก็กดตัดสายไปดื้อๆ

“...”

“...?”

เขาทอดสายตามองผมนิ่งๆ ด้วยใบหน้าที่คล้ายว่าอยากจะ
สูบบุหรี่เข้าปอดเหมือนกัน ไม่สิ มากกว่าผมเสียอีก อีกฝ่ายทำ
หน้าเคร่งขรึมเมื่อเห็นว่าผมตั้งใจจะกินขนมปังอันนั้น...เอ๋อ...
หรือว่า...มันดูซุกมกมากเกินไปหรอ ผมลုပ်แก้มที่ร้อนด้วยความ
อับอายเบาๆ

ผมลอบมองท่าทีของคนตรงหน้าอย่างประหม่า เขาดูเหมือน
จะมีคำพูดที่อยากพูดมากมาย ผมรออีกฝ่ายเปิดปากอยู่ครู่ใหญ่
...ทว่าแทซองเจก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ ท่ามกลางความเงิบ
ที่คลุมเครือ โทรศัพท์ของเขาก็กังขึ้นอีกครั้ง แทซองเจจ้องผมไว้
ไม่ละสายตาก่อนกดรับโทรศัพท์ซ้ำๆ

“ฮัลโล? ลูกพี่ ได้ยินไหมครับ”

“ได้ยินอยู่ เบาเสียงลงหน่อย”

แทซองเจคุยโทรศัพท์หากใจกำลังจดจ่ออยู่กับการจ้อง
มองผม ทว่าครู่เดียวก็ขยับของอีกฝ่ายก็ขมวดมุ่น พอมองสายตา
ที่ดูยุ่งเหยิงของเขาแล้ว น่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ผมที่ฟังอยู่อย่าง

เหม่อลอยจึงพลอยประหม่ากับบรรยากาศอันหนักหน่วงนี้
ไปด้วย

“ท่าเอ๊ย เอ้อ...”

จู่ๆ เทซของเจก็ขึ้นเสียงก่อนจะมองผมแวบหนึ่ง แล้วลด
เสียงลงพลาทอนหายใจ เขาลุกปีบจากเก้าอี้แล้วเดินห่างออกไป
เล็กน้อย หน้าผากของคนที่คุณโทรศัพท์อยู่นั้นมีเส้นเลือดปูด
ขึ้นมา

“ทำไมถึงคลานออกมาอีก คนที่ร่างกายไม่แข็งแรงก็ควรจะ
นอนอยู่เฉยๆ ลี ทำไมถึงบอกว่าเขาออกมาแบบนี้ล่ะ”

ถึงแม้ลักษณะการพูดจะดูสุขุมอย่างเคย แต่น้ำเสียงกลับมี
ความหงุดหงิดอย่างปิดไม่มิด ท้ายที่สุดเขาคงจะโมโหขึ้นมาจน
หนีบโทรศัพท์ไว้ระหว่างสันกรามกับหัวไหล่ แล้วพับแขนเสื้อขึ้น
ลวกๆ หากดูจากที่โมโหจนไม่คิดจะระงับอารมณ์แล้วละก็
แปลว่าคงจะอารมณ์ไม่ดีเอามากๆ

“แล้วมันที่ไหนล่ะ หา? ถ้างั้นระหว่างที่ไปถึงตรงนั้นก็ไม่มี
หมาตัวไหนรู้เลยสักคนงั้นหรือ เวรเอ๊ย...”

จู่ๆ เราก็สบตากันพอดี ถึงใจอยากรจะลุกหนีแต่ร่างกาย
กลับบอญ่กับที่ ผมเลยได้แต่ส่งยิ้มแห้งๆ พลาทอนขมบึ้ง
ไล่ครีมออกมาก็อย่างสงบเสงี่ยม

“...ก็พวกนายนะ งานการไม่ทำ แล้วฉันควรจะโมโหหรือไม่โมโหดีละ ไซ้ โมโหไปทำไมล่ะ ทำดีๆ กันไม่เป็นรึไง?”

ถึงจะปรับการพูดแต่ก็ไม่ใช่คำเสียงที่ใจดีสักเท่าไร สุดท้ายเศษของเจ็กก็ปลุกตัวเดินออกไปด้านนอก และห้องคงจะเก็บเสียง ผมเลยไม่ได้ยินเสียงของอีกฝ่ายอีก เมื่อเขาออกไปนอกห้อง ผมก็ละมือที่แอบวางบังอยู่ตรงขอบกางเกง ก่อนจะรีบเดินเข้าห้องน้ำไปล้างหน้าด้วยน้ำเย็น

ทั้งแผ่นหลังที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อและริ้วรอยที่เคาะเอาอย่างหูดหิด...ดูเช็กซีโอามากๆ ผมก้มหน้าลง เหม่อมองน้ำที่หยดตึงๆ ลงมา พลังคิดว่าผมเองคงเสียสติไปแล้ว รู้สึกถึงคิ้วที่ขมวดมุ่น ลำแขนแข็งเกร็งเช่นเดียวกับอวัยวะเบื้องล่าง...

ถึงอยากจะช่วยตัวเอง แต่ผมไม่มีเวลาทำอย่างนั้น จึงพยายามเค้นแรงที่มีรูตรั้งกลางกายสุดชีวิต ถ้ามีใครมาเห็นเข้า ผมคงจะอายจนอยากตายเลยแน่ๆ จนสุดท้ายเมื่อตัวตนของผมส่งบลบผมก็เงยหน้าขึ้น ทว่าบางอย่างที่ผมมองข้ามไปก็ปรากฏสู่สายตาจนผมตกใจ

“เดี๋ยวลี นี่กัดแรงขนาดไหนกันเนี่ย...”

แก้มของซอชิงวอนที่เห็นในกระจกนั้นขึ้นรอยพันชัดเจน โดดเด่นเตะตาเหมือนรอยกัดบนขนมอบังไส้ถั่วแดงชิ้นนั้น

มันก็ไม่ได้ผิดที่แทชองเจหรรอก แต่ผิวของซอซึ่งวอนบอบบาง มากเกินไปต่างหาก ถึงอย่างนั้นก็เถอะ รอยกัดนี้มันอะไรกัน...

“ขึ้นเป็นแบบนี้คงออกไปข้างนอกไม่ได้แน่ๆ”

ผมยกมือแตะกระจกพลาจสำรวจใบหน้าของซอซึ่งวอน จนทั่ว รอยพันที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าขาวซีดนั้นสะกดุดตามาก อีกสักพักก็คงจะจางลง...แต่ก็ไม่ว่าจะหายในเร็วๆ นี่ใหม่ ทันที ที่ออกมาจากห้องน้ำ แทชองเจที่คุยโทรศัพท์เสร็จแล้วนั่งรออยู่ ผมจึงรีบเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายด้วยความดีใจ

ทว่าคำพูดของแทชองเจก็ทำให้ความรู้สึกนั้นของผม พังครืนลงมา

“เดี๋ยวฉันออกไปข้างนอกแป๊บหนึ่งแล้วจะรีบกลับมา”

“อ้อ...”

พวกเราเพิ่งจะอยู่ด้วยกันจริงๆ ไม่ถึงชั่วโมงเลยด้วยซ้ำ แต่จะออกไปแล้วนั้นเธอ...ไปไหนเธอครับ’ ‘ธุระด่วนเธอครับ’ ‘จะกลับมาตอนไหนเธอครับ’...มีคำถามมากมาย แต่ผมก็ได้แต่ อ้าปากพะงาบๆ สุดท้ายก็ปิดปากลงตามเดิม อุตส่าห์คิดไว้แล้ว ว่ากินข้าวเสร็จจะทำอะไรด้วยกันดี แต่คงต้องล้มเลิกความคิด นั้นไปก่อน ตอนนี้ผมรู้สึกผิดหวังมากๆ เลย

มนุษย์เราช่างแสนโลเล ทั้งที่เมื่อครู่คิดจะทำمينเอาหูไปนา เอาตาไปไร่อยู่เลย แต่ก็เปลี่ยนใจได้อย่างง่ายดายภายใน ช่วงเวลาสั้นๆ เหมือนเหรียญที่ถูกพลิกกลับด้าน ผมอยากจะพูด ว่าคนที่ชวนให้อยู่ด้วยกันก่อนก็คือเขาเองไม่ใช่เธอ อยากถาม แทบตายว่ามีเรื่องอะไรกันแน่ทำไมถึงต้องออกไปกะทันหัน แบบนี้ด้วย ทว่าหากพูดไปแล้วมันจะเปลี่ยนอะไรได้ ผมเอง ก็อยากอยู่ในฐานะที่จะสามารถพูดอะไรได้บ้าง

พ่อเป็นคนทำให้ผมได้เรียนรู้ว่าการนิ่งเงียบนั้นคือทองคำ พูดไปสองไฟเบี้ยนึ่งเสียตำลึงทอง สิ่งนี้ช่วยผมได้มากในการใช้ชีวิตในโลกนี้ และยังใช้กับความสัมพันธ์ของคนเป็นแฟนได้ด้วย เหมือนกัน มันควรจะเป็นแบบนั้น แต่ผมก็ไม่ค่อยมั่นใจนักว่าจะได้ผลจริงไหม เพราะแบบนี้เลยมีคำกล่าวว่า ‘หากยิ่งได้คบกับคนหลากหลาย ยิ่งมีแฟนหลายคน ก็ยิ่งดีขึ้น’ การคบหากัน มันยากจริงๆ ลินะ...

“ฉันไปแป๊บเดียวแล้วจะรีบกลับมา”

แทชองเจพูดพลางเตะแก้มผมเบาๆ ขณะที่ผมเหม่อลอย จมอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง...ก่อนหน้านี้เคยตั้งใจว่าจะไม่ทิ้งคู่สนทนาตรงหน้าแล้วเอาแต่เหม่อลอยแล้วแท้ๆ ขณะที่กำลังคิดเลือนลอยอย่างไรสติก็เกือบจะโพล่งออกไปว่า

‘เป๊ปปเดียวของพี่มันก็ชั่วโม่ง ช่วยบอกหน่อยได้ไหมครับ’ ทว่า ก็ต้องอดทนเอาไว้ แล้วกลืนคำพูดที่อยากจะเอ่ยลงไป

อา...ให้ตายเถอะ ผมอยากไปเดินรอบโรงแรม ดูหนัง ชมพระอาทิตย์ลับขอบฟ้า ตี๋มไวน์กับอีกฝ่าย...ผมเกาหลังมือตัวเองด้วยความเสียดาย ถึงเหซงเจบอกว่าจะรีบไปรีบกลับ ก็ตาม แต่ผมที่พยายามรักษาสีหน้าสุดชีวิตก็ยากที่จะเปิดปากพูดอะไรออกมา

“ทำไม”

“...”

“ฉันจะไปแล้ว นายยังจะเงิบอยู่แบบนั้นหรือ”

หากเปิดปากพูดตอนนี้ เสียงคงลั่นเครือแน่ ผมสูดลมหายใจลึก หากคนตรงหน้ากลับเอ่ยติดจะรำคาญปนลำบากใจ

“ก็รู้ว่ายุ่ง ทำไมถึงยังทำท่าผิดหวังแบบนั้นอยู่อีกล่ะ นายก็รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่ามันจะเป็นแบบนี้ตลอด”

ผมตกใจกับคำพูดของเขาเล็กน้อย หมายความว่าอะไรนะ จะบอกว่ารู้สึกผิดหวังก็ไม่ได้งั้นหรือ ต้องเผื่อใจเอาไว้ตลอดงั้นหรือ ต้องรู้อยู่แล้วว่ามันจะเป็นแบบนี้สินะสิ ผมไม่รู้เลย ยิ่งคิดว่าวันนี้จะได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน ผมก็ยิ่งไม่ได้เผื่อใจเอาไว้เลย

สถานการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงสถานะของผมอีกครั้ง ความสัมพันธ์แบบคนรักทั่วๆ ไปอย่างนั้นหรือ พวกเราไม่ได้เป็นแบบนั้นตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ผมอาจจะเข้าใจผิดไปเอง ความสัมพันธ์ของพวกเรามีเส้นกันที่ไม่มีชื่อเรียกอยู่อย่างชัดเจน และแน่นอนว่าคนที่ต้องอยู่อย่างเจียมตัวก็คือผม

เมื่อล้าเข้าไปในเส้นที่มองไม่เห็นนั้นแล้วก็เหมือนก้าวเท้าเข้าไปในเครื่องประหาร เมื่อคิดแบบนั้นความเศร้าก็พุ่งพรวดขึ้นมาในใจ ผมมองสำรวจห้องนี้อีกครั้ง หากผมกิน เล่น และนอนอยู่ที่นี่คนเดียว รอให้อีกฝ่ายเสร็จธุระและกลับมาหา ก็ดูเป็นชีวิตที่เหมือนกับสัตว์เลี้ยงหรือเมียน้อยคนโปรดมากเลยจริงๆ

ผมรู้สึกเจ็บแปลบตรงท้ายทอย ทั้งที่บอกว่างานยุ่งแต่ก็โทร.มาหาผมบ่อยๆ ทั้งคอยเตือนว่าห้ามอดอาหารแล้วส่งข้าวมาให้กิน...ทั้งบอกว่าอย่าป่วยแล้วส่งยามาให้ผม...ทั้งหมดนั้นทำให้ผมลืมไปเสียสนิท ผมรู้สึกดีมากที่เราได้เป็นแฟนกัน จนเผลอคิดไปว่าความสัมพันธ์ของเราและความรู้สึกของผมของเจนั้นเป็นของจริง

แต่ว่ามันไม่ใช่หรือ...ในสภาพที่เหนื่อยล้าและเกินจะรับไหว แม้แต่การจะพึ่งพาเขาเพื่อให้สบายใจก็ทำไม่ได้หรือ ผมก้าว

ถอยหลัง ก่อนแพซองค์จะคว้าต้นแขนของผมด้วยใบหน้าที่
ที่คาดเดาความคิดได้ยาก

“ซอชิงวอน”

“อะ...ครับ”

ผมเหลือบตามองพลางนี้วหน้า ในสถานการณ์แบบนี้
การที่ผมต้องตอบรับด้วยชื่อของคนอื่นยิ่งทำให้รู้สึกแยะ อาการ
ปวดหัวตุบๆ ลามมาจนปวดท้องยิ่งทำให้รู้สึกว้าใบหน้าที่ของ
ตัวเองคงกำลังซีดเผือดไร้เลือดฝาด ถ้าแพซองค์จะรับรู้สิ่งที่อยู่ใน
หัวผม อีกฝ่ายคงจะระเบิดหัวเราะออกมา และบอกว่านายทำ
อะไรๆ ด้วยตัวคนเดียวเก่งนี่นาแน่ๆ

“ฉันจะกลับมาก่อนนายกินข้าวเย็น ระหว่างนั้นก็นอนพัก
ซะ สีสหน้านายไม่ค่อยดีเลย”

ผมกะพริบตาไปกับคำพูดของอีกฝ่าย ก่อนจะค่อยๆ เปิด
ปากพูดอย่างเชื่องช้า

“เรา...จะกินข้าวเย็นด้วยกันได้ไหมครับ”

“แป๊บเดียวเดี๋ยวก็เคลียร์ธุระเสร็จ แล้วจะรีบกลับมา
เพราะฉะนั้นรออนะ เลานจ์ของที่นี่ก็โอเคดี”

“เลานจ์เหรอครับ...”

“ใช่แล้ว เลานจ์ เรากินข้าวพร้อมกับชมวิวตอนกลางคืนไปด้วยเลย ดีไหม”

เลานจ์...เลานจ์ของโรงแรมนั้นเหรอ เป็นสถานที่ที่ผมไม่ได้นึกถึงเลย เพราะไม่ได้คาดหวังเอาไว้ว่าจะได้กินข้าวกับเขาในสถานที่แบบนั้นก็เลยไม่ทันได้นึกถึง แต่อย่างไรก็ตาม ความคาดหวังของผมกลับเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้งอย่างรวดเร็ว จนดวงตาเป็นประกาย แทชองเจห์รีตามองก่อนจะหัวเราะหึๆ ออกมา

หัวเราะเหรอ ผมรู้สึกไม่ชอบใจท่าทางนั้นของอีกฝ่าย ไม่ใช่เพราะยังผิดหวัง แต่เป็นเพราะรอยยิ้มที่คล้ายกับจะบอกว่าฉันรู้สึกดีนั้นต่างหาก ทว่าผมก็ไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะแสดงออกแบบนั้นได้ จึงได้แต่พูดเสียงเบาแต่แข็งกระด้างว่า “ผมจะรอนะครับ”

ผมหย่อนก้นนั่งลงตรงปลายเตียงอย่างเชื่องช้า แทชองเจห์ที่กำลังจัดแขนเสื้อยับยู่ยี่อยู่จู่ๆ ก็ตัวสลายตาไปมองที่ไหนสักแห่ง ก่อนพยักพเปิดหน้าบอกผม

“เหมือนมีคนโทร.มาหานายนะ”

“คงจะพอกับแม่น่ะครับ”

ผมเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ เสียงเรียกเข้าปกติที่ส่งเสียงดังจนรำคาญนั้น ดูแล้วคนที่โทร.มากลับไม่ใช่คนที่คาดไว้จนต้องเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง...หัวหน้าเอก ผมเหม่อมองหน้าจอลอยสงสัยว่ามีธุระอะไรถึงโทร.มา ทำทางของผมคงจะดูประหลาดแหงของเจที่กำลังติดกระดุมอย่างเชื่องช้าถึงได้ถามขึ้น

“ทำไมไม่รับล่ะ ใครโทร.มา”

“...เพื่อนร่วมรุ่นครับ”

“ปิดเทอมอยู่นี่ โทร.มาทำไมล่ะ”

ผมไม่ได้รู้สึกอะไรกับคำถามที่เหมือนไม่ใส่ใจนั้น คนที่ต่อว่าผมแค่เรื่องที่เพื่อนมาหาที่ห้องพุดออกมาแบบนั้นแล้วก็ไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรเป็นพิเศษ ผมเลยดีใจที่ขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

“ทำไมล่ะครับ เขาจะโทร.มาตอนไหนก็ได้ี่นี่นา”

น้ำเสียงต่อต้านของผมทำให้มือที่กำลังติดกระดุมของแหงของเจหยุดชะงัก ก่อนเขาจะเลิกคิ้วขึ้น

“...หัวหน้าเอกนะครับ”

และผมก็ยอมแพ้ในทันที ได้แต่วางสายตาไว้ที่ไหล่กว้างของแหงของเจ เขาไม่ได้ตอบอะไรกลับมา ผมเลยเปลือยเปล่าใจและคิดว่าเรื่องนี้คงผ่านพ้นไปอย่างราบรื่น ดีแล้วล่ะที่เขาไม่ว่า

อะไร ผมฝังใบหน้าลงกับผ้าห่มที่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ เงยหน้า
ขึ้นมากดรับสาย

“ฮัลโหล...”

“โอ๊ะ!”

“...ฮัลโหล?”

“...ซึ่งวอน คือว่า...รับสายด้วยแฮะ”

“...รับสายไม่ได้เหรอ”

“ไม่ใช่ๆ ไม่คิดว่าจะรับนะ พอนายรับก็เลยตกใจ...”

ปลายสายพูดวกไปวนมาจนยากจะจับใจความ ผมเลย
ต้องถามแทรกอย่างอดไม่ได้

“มีอะไรเหรอ”

“...ก็ไม่มีอะไรหรอก คือว่า สงสัยว่าช่วงปิดเทอมนายเป็น
ยังไงบ้าง...ก็เลยลองโทร.หานะ”

ผมตอบคำถามนั้นอย่างอีกอักซัดเขิน

“อ้อ เอ่อ...ก็สบายดี”

“นั่นเหรอ นายทำอะไร...ช่วงปิดเทอมเหรอ”

ถึงอยากจะตอบไปว่าเพิ่งจะปิดเทอมเอง แต่คิดดูแล้ว ถ้า
อีกฝ่ายถึงขั้นโทร.มาก็คงจะสงสัยจริงๆ จึงตอบกลับไปอย่างใจดี

“ก็แค่อ่านหนังสือ ไปเที่ยวกับเพื่อน...ก็อยู่อย่างสบายดีนะ นายล่ะ”

“จันเหรือ จันนะนะ?...ตอนนี้มาทำปาร์ตี้ใหม่ที่คาเฟ่ช่วย คุณลุงอยู่นะ ไม่ใช่ว่านายกำลังยุ่งๆ แล้วจันโทร.ไปกวนอะไร นายหรือไม่ใช่ไหม”

“ไม่เหรือจันว่างอยู่นะ”

“จู่ๆ ก็ว่างเพราะถูกเตะนะสิ...ผมคิดอย่างเหม่อลอย ก่อนที่หัวหน้าเอกจะถามขึ้นมา

“คือว่า...มาเที่ยวเล่นที่ร้านใหม่”

“หือ?”

“ไม่ๆ คือว่า...นายจำคาเฟ่ที่เราไปกันก่อนหน้านี้ได้ไหม จริงๆ แล้วเป็นร้านของลุงจันนะ ที่นี้คนไม่ค่อยเยอะ แล้วก็เงียบ สงบมากๆ เลย เหมาะกับการอ่านหนังสือสุดๆ!”

“เป็นร้านติดถนนแท้ๆ แต่ไม่มีคนเหรือ”

“คือว่า...คงเพราะละแวกนี้มีคาเฟ่อยู่สี่ร้านละมัง อ้อ! ถ้านายมา ฉันจะทำกาแฟให้ฟรีๆ เลย! ช่างนอกร้อนๆ แบบนี้ มาอ่านหนังสือที่คาเฟ่ดีกว่าอ่านที่บ้านหรือห้องสมุดนะ เป็นไง? อยู่นานๆ ก็ได้ด้วย!”

อ่านหนังสือที่คาเฟ้านั้นหรือ นิสัยเมื่อก่อนของผมคือต้องอยู่ในที่ที่เงียบจนไม่ได้ยินแม้แต่เสียงลมหายใจ ถึงจะสามารถจดจ่อกับการอ่านหนังสือได้ ทว่าในตอนนี้อหากมีเสียงรบกวนนิดหน่อยก็ไม่ส่งผลอะไรเท่าไร นี่จึงเป็นข้อเสนอนที่น่าสนใจ แต่ว่า...

“ตอนนี้ฉันไม่ได้อยู่หอนะสิ”

“อ่า...นายกลับไปที่บ้านสินะ”

ถึงจะไม่ใช่ออย่างนั้นก็เถอะ...แต่ไม่มีเหตุผลอะไรให้ต้องอธิบายก็เลยตอบรับไป

“ไรวะจะไปคราวหน้านะ”

“ก็ได้...ถ้านั้นครั้งหน้านะ ครั้งหน้าต้องมานะ เข้าใจไหม”

ผมกำลังจะตอบรับว่าเข้าใจแล้ว แต่ทันใดนั้นก็รู้สึกตัวขึ้นมาว่าแทชองเจยังอยู่ในห้อง ไหนบอกว่าจะออกไปข้างนอกไง ทำไมถึงยังไม่ไปอีก ผมลดโทรศัพท์ลงพลงปิดไม้ค์ไม่ให้เสียงแทรกเข้าไป ก่อนเอ่ยถามอีกฝ่ายด้วยความสงสัย

“พี่ไม่ไปหรือครับ”

“ทำไมถึงอยากให้ฉันรีบไปอย่างนั้นล่ะ”

“คนที่บอกว่าจะไปข้างนอกคือใครล่ะครับ พี่อยากจะพูดอะไรกับผมกันแน่”

“...”

ผมพูดโพล่งความในใจออกไปอย่างเหลืออด แม้จะรีบยกมือปิดปากตัวเองทันทีแต่ก็เก็บคำพูดที่หลุดออกไปกลับมาไม่ได้แล้ว โชคดีที่ไม่ได้ทำให้อีกฝ่ายอารมณ์เสีย แทนที่จะยื่นมือมาประคองท้ายทอยของผมก่อนจะประกบริมฝีปากลงมาแนบชิด

ผมเดินตามเขาไปถึงประตูห้อง ก่อนอีกฝ่ายจะพูดเนือยๆ ว่า
“ฉันไม่เอาความที่นายเถียงคำไม่ตกปากเพราะว่านายน่าเอ็นดูหรอกนะ”

“ครับ...”

“ไม่ต้องคิดอะไรไว้สาระแล้วอ่านหนังสืออย่างสงบเสงี่ยมไปซะ”

“ครับ”

“ไปแล้วนะ”

“ครับพี่ เดินทางปลอดภัยนะคะครับ”

ทันทีที่ประตูปิดลง ผมก็เดินหน้าตึงกลับเข้ามาในห้องซำๆ นึกว่าจะโดนดุแล้วเสียอีก ทว่าอีกฝ่ายกลับจากไปเฉยๆ ชะงันไม่รู้ทำไมผมถึงรู้สึกหงุดหงิดกว่าเมื่อกี้อีก เขาไม่โกรธกันสักนิดเลยนี่นา เพราะเป็นคนตัวร้อนหรืออารมณ์เลยแปรปรวนแบบนั้น

ถ้างั้นทำให้เย็นลงดีไหม ให้กินอาหารเย็นๆ อย่างพวกอาหาร
ที่ช่วยลดพลังกำลังจะช่วยได้หรือเปล่าละ ต้มยาให้กินเลยดีไหม
“อ๊ะ จริงด้วย ไทรศัพท์”

พอนึกได้ว่ายังคุยไทรศัพท์กับหัวหน้าเอกค้างอยู่จึงรีบ
หยิบมือถือขึ้นมา ทว่าสายถูกตัดจากทางผมไปตั้งแต่แปดนาทีกี่
ที่แล้ว ผมวางสายไปตอนไหนนะ พยายามเค้นแล้วก็นึกไม่ออก
จนกังวลว่าความสามารถในการจดจำของผมกำลังเสื่อมถอยลง
หรือเปล่า

ผมส่งข้อความไปขอโทษอีกฝ่ายที่เผลอกดวางสายไป
ไว้เจอกันตอนเปิดเทอม ก่อนจะเตร็ดไปมาอยู่ในห้อง จะว่าไป
วันเกิดของเทชองเจคือวันไหนนะ ผมครุ่นคิด เหมือนในนิยาย
เองจะไม่มีส่วนไหนกล่าวถึงวันเกิดของเขาเลย...มั้ง?

เหมือนว่าจะพูดถึงวันเกิดของอูจีมินกับคังมูฮยอนอยู่ แต่
ผมก็จำไม่ค่อยได้ งั้นวันเกิดของเทชองเจคือเมื่อไร ช่วงหน้าร้อน?
หรือใบไม้ผลิ? อ๊ะ...เดี๋ยวนะ ผมทำหน้าที่เครื่องขริมเหมือนคน
ที่กำลังเผชิญกับปัญหาต่างๆ พลังลบล้างตัวเองไปมา

การถามวันเกิดจะถือเป็นการกระทำที่ข้ามเส้นหรือเปล่า
ผมสามารถถามเรื่องอะไรแบบนี้ได้ใช่ไหม ถ้าถามแค่นี้ก็น่าจะได้
...หรือไม่ได้นะ? แต่ถ้าโดนถามกลับว่าจะอยากรู้ไปทำไม ผมจะ

ตอบว่ายังไงดีละ หรือหากแทซองเจไม่ค่อยชอบการรับของอะไรแบบนั้นละ แต่ถึงยังไงก็เป็นมาเฟีย น่าจะชอบการได้รับเงินสดอยู่ไม่ใช่หรือ

แต่ถ้าถ้าให้เงินไป เขาคงหาว่าเป็นเงินเปื้อนน้ำมูกของเด็กน้อยแน่ๆ ถ้างั้นก็แค่ให้ของขวัญบ่อยๆ เป็นไง ถ้าทำอย่างนั้นต่อให้เอาของขวัญวันเกิดไปให้ อีกฝ่ายก็คงไม่ว่าอะไร ถือว่าเป็นความคิดที่ไม่เลว ผมอยากให้เห็นของขวัญเขา แต่จะรู้ได้อย่างไรว่าเราจะเจอกันอีกตอนไหนและจะได้ให้ของขวัญเมื่อไร

“ทุกครั้งที่เจอกันต้องให้ของเยอะๆ เลยหรือเปล่าเนี่ย...”

แบบนี้่นอาจจะรู้สึกลำบากใจอีกก็ได้ ผมครุ่นคิดพลางลากกระเป๋าออกมา ก่อนจะยกไปวางไว้บนโต๊ะ...ผมเหลือบมองตู้หนังสือ เหมือนว่าหนังสือทุกเล่มที่อยู่ในห้องผมจะถูกขนาบที่นี่จนเกลี้ยงเลยจริงๆ ลินะ ผมมองสำรวจเหล่าหนังสือแบบฝึกหัดที่คุ้นตาต่างๆ ก่อนจะหยิบหนังสือโทคิอออกมาพลิกดูเบาๆ แล้วซองจดหมายที่สอดเอาไว้ในหนังสือก็เด้งออกมา

“แค่มองก็รู้ว่าไม่ใช่จดหมายที่สำคัญเท่าไร แต่ทำไมถึงต้องเอามาซ่อนไว้ในนี้ด้วยนะ”

ผมเกาท้ายทอย ก่อนจะเอาจดหมายใส่เข้าไปในกระเป๋าให้เรียบร้อย แล้วหยิบกล่องปฐมพยาบาลพกพาออกมาดูหา

พลาสติกแผ่นใหญ่มาแปะลงบนแก้มก่อนจะใช้หน้าจอโทรศัพท์มือถือเป็นกระจกส่องใบหน้าที่ของตัวเอง

เพราะไม่เห็นเลือดตัวเดิมที่ใสมาจึงรู้สึกลำบากใจนิดหน่อย แต่กลับเจอมันถูกวางทิ้งไว้ตรงมุมห้อง ถึงจะอึดอัดใจนิดหน่อย แต่ก็ไม่มีเลือดตัวอื่นที่ใสได้แล้วจึงได้แต่จำใจหยิบมาใส่อีกครั้ง เตรียมตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ตรงไปยังประตูห้องทันที

ตั้งแต่มาโลกใบนี้ผมยังไม่เคยได้เล่นสนุกในวันหยุดเลย ใช้หรือเปล่านะ ถึงจะตัวคนเดียว แต่ก็อยากไปชมทะเลสักครั้ง โดยไม่มีเหตุผล และอยากเที่ยวชมรอบๆ โรงแรมด้วย แต่ในห้องพักยังดูดีขนาดนี้ ส่วนอื่นๆ ในโรงแรมก็คงจะสวยงามดูผมรู้สึกตื่นเต้นขึ้นมาแล้ว

ผมเปิดประตูกำลังจะเดินออกไป ทว่ากลับได้ยินเสียงพูดคุ้ยดังขึ้น

“ก็ปกติของพวกเขาเหล่าหัวนี้หว่า”

ชายสวมเสื้อเชิ้ตหูกหาคคนหนึ่งกำลังยืนฟังผนังคุ้ยโทรศัพท์อยู่ ชายคนนั้นกัดเล็บพลางพูดออกมาเนือๆ

“จะมากาฬเมื่อไหร่ ถ้าแก่ได้มาเห็นกับตาคงเป็นลมแน่ อะไรที่ไม่เคยทำมาก่อนในชีวิตก็ทำเลยนะเว้ย รู้ปะ ดูๆ ไปอีกสักพักเดียวคงจะเปลี่ยนคน...”

เมื่อชายที่พูดเรื่อยเปื่อยพลางสิ้นขาของตัวเองไปด้วย
เงยหน้าขึ้นมาเจอผม ก็ชะงักค้างในทันที ผมไม่ได้มาแอบฟัง
สักหน่อย แลย็นหน้าออกมามองสำรวจนอกห้องแค่นั้นเอง
ผมก็กำศิริซะให้เป็นเชิงขอโทษ ก่อนจะเดินผ่านชายคนนั้นไป
ที่ลิฟต์

ผมตั้งใจว่าจะเริ่มสำรวจที่ลานจ็อก่อน เมื่อเข้าไปในลิฟต์
และเหม่อมองตัวเลขที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ อยู่พักหนึ่งประตูลิฟต์
ก็เปิดออก จังหวะที่ผมก้าวออกจากลิฟต์ โทรศัพท์ก็ดังขึ้นพอดี
เป็นแทชองเจทีโทร.มา

“ครับพี่”

“ทำอะไรอยู่”

คิดว่าลืมอะไรไว้เลยโทร.มาเสียอีก ฟังจากคำถามแล้วคง
จะไม่ใช่แบบนั้น

“...ผมคิดว่าจะเดินดูรอบๆ โรงแรมหน่อยนะครับ ก็เลย
ออกมาจากห้อง”

“ด้วยสภาพนั้นแหละ”

“...สภาพผมมันทำไมครับ”

ถึงเลื้อยจะยับยู่ยี่ไปหน่อย แต่ก็ไม่ได้มีกลิ่นไม่พึงประสงค์
อะไรโชยออกมานี่นา...

“ไม่เห็นหน้าตัวเองเหรอ”

“อ้อ เห็นสิครับ”

เมื่อรู้ว่าปลายสายกำลังพูดถึงอะไร ผมก็ยกมือขึ้นลูบแก้ม แล้วตอบกลับไปทันที

“เพราะแบบนั้นผมเลยแปะพลาสติกเตอร์ปิตรอยเอาไว้แล้วครับ”

“ลืมไปเลยว่านายเป็นพวกเตรียมพร้อมทุกสถานการณ์”

“ครับ? ใช่แล้วครับ ถ้าฟิวดเจ็บบตรงไหนพี่ก็มาหาผม ผมจะพยายามให้พี่เองครับ อ๊ะ...ถึงผมจะพูดอย่างนั้น แต่พี่ก็ห้ามเจ็บบตัวเด็ดขาดเลยนะครับ”

ถึงอีกฝ่ายจะเป็นมาเฟียมืออาชีพก็ตาม แต่ผมก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ถึงในนิยายเล่มสองจะเอาชนะมาได้ตลอดก็เถอะ แต่ตอนนี้คือเนื้อเรื่องในส่วนที่ผมไม่รู้นี่นา ถึงแทงของเจจะเสร็จว่าตัวเองแข็งแกร่ง แต่จริงๆ แล้วยังมีมุมที่อ่อนแออยู่ เลยเป็นห่วงว่าอีกฝ่ายจะโดนต่อയหรือโดนดูถูกมาอีก

ผมแสดงความเป็นห่วงออกไปพลาจบัจจรูปวาดที่แขวนไว้ตรงโถงทางเดิน ก่อนส่ายหน้า ถึงอย่างไรแทงของเจก็ไม่ใช่คนที่ใช้ชีวิตมาโดยที่ถูคนอื่นซ้อมอยู่แล้ว แต่ถ้าเกิดฝ่าฝืนคำสั่งจนทำให้ใครบางคนไม่พอใจก็ว่าไปอย่าง

“ผมจะดูเลานจ์ก่อน แล้วหลังจากนั้นก็...ว้าว ที่นี่มีสระว่ายน้ำด้วยครับ”

“ไปดูเลานจ์ที่แรกแล้วจะไปไหนอีก”

เพราะข้างๆ มีแผนผังตึกให้ดู ผมเลยคุยโทรศัพท์ไปพลาทูกวาดตามองแผนที่อย่างคร่าวๆ ไปด้วย ที่นี่เป็นโรงแรมที่ดูดีมากกว่าที่คิดเอาไว้เสียอีก

“ก็คงเดินดูรอบๆ ไปเรื่อยเปื่อยนะครับ พี่ครับ ที่นี่ดูดีมากเลย คีนละเท่าไรหรือครับ”

“ข้างนอกอากาศร้อน เพราะฉะนั้นอย่าออกไปนะ แดดมันร้อน”

ปลายสายแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินคำถามของผมพลาทูก่อยเตือนเสียงอ่อนไม่สมกับเป็นเจ้าของ ผมรู้สึกเป็นห่วงจึงหันหลังเดินกลับไปกดเรียกลิฟต์อีกครั้ง

“พี่ครับ ในกระเป๋ามีหมวกกับพัดลมอยู่ พี่จะไปที่ไหนครับ เอาของผมไปใช้ได้เลยนะครับ”

“ถ้าจำเป็นต้องใช้พี่ซื้อเอาก็ได้ ทำไมต้องยืมของนายด้วย”

เสียงหัวเราะหึๆ จากปลายสายทำให้ผมเขินนิดหน่อย ระหว่างนั้นประตูลิฟต์ก็เปิดออก ไหนๆ ก็เป็นแบบนี้แล้ว ว่างค์อยมาเดินดูเลานจ์ที่หลังแล้วกัน ตอนนี้อากไปเดินดูที่อื่น

ก่อน ผมคิดขณะเข้าไปในลิฟต์ ทว่าลิฟต์ตัวข้างๆ ก็เปิดออกพอดีพร้อมกับเสียงพูดคล่องแคล่ว ผมรอให้ประตูลิฟต์ปิดลง ก็เห็นชายที่สวมเสื้อเชิ้ตหูกหาคคนนั้นเดินออกมาจากลิฟต์ตัวนั้น พลางหันมองไปรอบๆ

น่าสงสัยแฮะ ผมคิดอย่างนั้นก่อนจะพูดโดยอัตโนมัติ

“พี่ซองเจครับ ผมคิดถึงพี่มากเลย ไว้เจอกันนะครับ”

ผมเน้นเสียงที่ชื่อของแทซองเจให้ดังกว่าปกติ ชายคนนั้นก็หันขวับมามองทันที ตอนที่เราสบตากัน ประตูลิฟต์ก็ปิดลงพอดี เป็นการตอบสนองที่ชัดเจนจนรู้สึกเหมือนหัวใจเต้นเร็วขึ้นหนึ่งจังหวะ ผมตัดสายโทรศัพท์ด้วยมือสั้นเทา แล้วกดเลือกชั้นปลายทางเป็นชั้นล็อบบี้ของโรงแรม

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก ล็อบบี้ที่ทั้งสะอาดและหรูหรา ก็ปรากฏสู่สายตา ก่อนจะเดินสำรวจรอบๆ ผมเลือกที่จะมองหาทางเข้าออกของโรงแรมเป็นอันดับแรก ผมหันมองทางนั้นแล้วรีบก้าวเดินอย่างรวดเร็ว มีชายคนหนึ่งที่เคยมองก็รู้ว่าเป็นพวกอันธพาลจ้องผมอยู่ ถึงเขาจะไม่ได้ลุกมาหา แต่การกระทำก็โจ่งแจ้งเหมือนกัน

ผมได้ข้อสรุปและตัดความคิดอื่นๆ ทิ้งไป ผมจับประตูลิฟต์เอาไว้แน่น ก่อนจะหันกลับไปมองข้างหลังอีกครั้ง และ

ก็เป็นครั้งที่สามที่พบกับชายสวมเสื้อเชิ้ตหฐุหระ อีกฝ่ายวิ่งออกมาจากลิฟต์พร้อมลมหายใจหอบถี่ เมื่อสบตากัน เขาก็รีบหลับตาทั้งสองข้างแน่น ก่อนจะวิ่งผ่านผมออกไปข้างนอกทั้งอย่างนั้น

ระหว่างที่เดินกลับไปยังลิฟต์ ผมก็เหล่มองชายตัวสูงใหญ่ที่วิ่งออกไปข้างนอก เห็นชายคนนั้นยืนนิ่งอยู่กลางแดดโดยที่ไม่ทำอะไรเลย ให้ตาย เป็นคนของแพชองเจจริง ๆ ลินะเมื่อไ้ตรงตรงสถานการณ์หลายๆ ด้านก็เหมือนจะยังไม่ใช้ช่วงที่ผมจะถูกลักพาตัว โชคดีที่การเสี่ยงลงใจนี้ไม่ได้เป็นอันตรายอะไรกับผม

ผมประทับใจในความเซนส์ไวของตัวเองและปวดใจแกมสงสารแพชองเจขึ้นมาในคราวเดียวกัน คงโดนแย่งลูกน้องไปหมดลินะ ถึงได้เหลือแต่คนสะเพร่าแบบนี้ ตอนที่เขาคุยโทรศัพท์ก่อนออกไป ก็เป็นเพราะลูกน้องทำงานพลาดเลยต้องไปจัดการเองด้วยไม่ใช่เหรอ

อย่างไรก็ตาม ผมควรจะต้งอยู่นิ่งๆ เพื่อไม่ให้คนที่กำลังยุ่งอยู่ต้งเป็นห่วง จึงตัดสินใจยุติการเล่นสนุกเล็กๆ น้อยๆ นี้ลงแล้วกลับไปห้อง ผมส่งข้อความไปหาแพชองเจว่า [ตั้งใจ

ทำงานนะครับพี่] แล้วก็ส่งข้อความไปเพิ่มอีกเพื่อให้อีกฝ่ายไม่ต้องกังวลว่า [ผมจะขึ้นห้องไปอ่านหนังสือเฉยๆ แล้วครับ]

ทว่าก่อนที่จะได้เข้าลิฟต์ สายตาก็ดันเห็นร้านขายของที่ระลึกในโรงแรมเข้าเสียก่อน

“ร้านขายของที่ระลึกเหรอ...”

เดินไปดูสักหน่อยดีไหมนะ คิดว่าจะหาซื้อของขวัญอยู่พอดี ผมจึงก้าวเข้าไปในร้านทันที การตกแต่งภายในอย่างหรูหราด้วยโชนสีทองและสีขาวดูใจผมมากเลยเดินดูของนู่นนี่ไปทั่ว พักหนึ่งก็เห็นชิปโปที่ค่อนข้างดูดีชิ้นหนึ่งจึงหยุดเดิน

ให้ของแบบนี้กับคนที่บอกว่ากำลังเลิกสูบบุหรี่เนี่ยะอีกอย่าง เหมือนว่าเขาจะทำงานอยู่แถวนี้มานานพอสมควรก็อาจจะเคยซื้อของที่พอใช้ได้ไปหมดแล้วก็ได้ ยิ่งไปกว่านั้นการเลือกของขวัญจากร้านขายของที่ระลึกในโรงแรมให้คนที่มึนสนิยมเป็นของตัวเองอย่างชัดเจนแบบแพชองเจ มันก็ดูแปลกๆ

ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มีของที่จะให้แล้วนะสิ ผมหยุดยืนพลางใช้ปลายนิ้วโป้งคลึงหลังมือไปมา ไม่ใช่ว่าไม่มีอะไรจะให้ แต่ไม่รู้จะให้อะไรต่างหาก ก็ผมไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรเกี่ยวกับแพชองเจเลยนี่นา...ผมมองขวดน้ำหอมหรูหราด้วยใบหน้าบูดบึ้ง ตั้งใจว่าจะ

ขยับไปจุดอื่น ทว่าดันมองไปเห็นพวงกุญแจสำหรับห้อยกุญแจรถเสียก่อน

จะว่าไป แทชองเจรักรถของตัวเองมากเลยนี่นา ถ้าให้พวกเครื่องหอมในรถอะไรแบบนี้จะโอเคไหมนะ คราวหน้าคงต้องซื้อพวกของตกแต่งรถให้ด้วยแล้วละ ผมคิดถึงของขวัญที่จะซื้อให้ในครั้งถัดๆ ไปพลาถลูบๆ จับๆ บาธบอม์ที่ไม่ได้ให้ความสนใจเลยแม้แต่หน่อย ไปจนถึงขวดสวอยๆ ที่บรรจุน้ำมันหวดอยู่ข้างใน ด้วยความเสียดายที่จะออกจากร้านไปมือเปล่า ถึงจะไม่รู้ว่าแทชองเจจะชอบอะไรแบบนี้ไหม แต่ก็คงจะชอบสักอย่างหนึ่งแหละ เลยลุ่มหีบของใกล้มือมาอย่างหนึ่ง

ผมเดินวนไปมาอย่างเรื่อยเปื่อยพลาถคิดว่าไม่มีอะไรที่ดีกว่านี้แล้วหรือ ทันใดนั้นก็เห็นกระดาษาเขียนจดหมายเรียบหรววางอยู่ตรงเคาน์เตอร์คิดเงิน กระดาษาเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่นึกถึงแต่ผมก็เลือกหยิบมันมาด้วยแล้วหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมา...เอ๊ะ บัตรของผมไปไหนแล้วละ

“คุณลูกค้าครับ เดี่ยวผมคิดเงินให้ นะครับ”

“...”

ผมมองพนักงานที่ยิ้มอย่างอ่อนโยนให้กับลูกค้าคนอื่นที่ต่อแถวอยู่ข้างหลัง ก่อนจะหยิบบัตรที่แทชองเจเคยให้ไว้มาใช้

ก่อน เฮ้อ ถ้าเป็นอย่างนั้นมันก็กลายเป็นแทชองเจใช้เงินของตัวเองซื้อของขวัญให้ตัวเองอีกทีนะสิ ตอนนั้นที่บอกให้ใช้ผมก็ไม่หยิบมาใช้ ทว่าดันมาใช้ในสถานการณ์แบบนี้เสียได้

หลังเดินออกมาจากร้านขายของที่ระลึก ผมก็รีบกระเป๋าสตางค์ของตัวเองดู ทว่ากลับไม่เห็นบัตรที่เสียบไว้ที่เดิมจนถึงเมื่อวานนี้ ผมพยายามนึกย้อนไปว่าเผอิญทำหล่นหายที่ไหน พลังลัวงหาในกระเป๋ากางเกงไปด้วย ทันใดนั้นก็สัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างที่ส่งเสียงกรอบแกรบเลยหยิบออกมาดู ปรากฏว่าเป็นเยลลี่อะไรสักอย่าง

“นี่มันอะไรอีกเนีย”

เยลลี่มาจากไหน ถึงจะสงสัยแต่ผมคงเป็นคนซื้อมาเองเลยแกะมากินหนึ่งชิ้นแล้วเดินกลับห้อง ให้ตายเถอะ ต่อให้เห็นอีกก็รอบมันก็ยังเป็นห้องที่ดี เกิดเป็นสุนัขที่มีเจ้าของนี้มันน่าอิจฉาสุดๆ เลย คิดว่าในโลกใบนี้จะไม่มีความทำอะไรเหนื่อยเฉื่อยชะแล้ว ไม่นึกว่าผมจะมีโอกาสได้นอนกลิ้งดูทะเลในห้องดีๆ แบบนี้

ผมทิ้งตัวลงนั่งที่หน้าโตะหนังสือ วางของขวัญกับบัตรของแทชองเจไว้บนนั้นแล้วจับจ้องพวกมัน ที่เอาบัตรมาใช้ก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ครั้งหน้าจะซื้อของที่แพงมากกว่านี้ให้แล้วกัน

พอตัดสินใจแบบนั้นแล้วก็ดันทั้งของขวัญและบัตรไปที่มุมโต๊ะ
หยิบกระดาษเขียนจดหมายที่เรียบหรือออกมาพลงจับปากกา
ให้มัน

‘จดหมายของซอชิงวอน’ ถือเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งไม่ต่าง
จากตัวซอชิงวอนเองผู้เป็นมนุษย์ ถ้าให้พูดอย่างชัดเจนละก็
มันคือ ‘บันทึกของซอชิงวอน’ ทว่าหลังจากเรียนจบชั้นประถม
ผมก็ไม่เคยได้ลองเขียนบันทึกประจำวันอีกเลยจนมาถึงตอนนี้
เลยรู้สึกแปลกนิดหน่อยและเปลี่ยนไปเขียนจดหมายแทน

ไม่ว่าจะเป็นบันทึกประจำวันหรือจดหมาย ถ้าจะบอกเล่า
ความหมายก็ใช้ได้ไม่ต่างกัน

จนถึงตอนนี้ผมเขียนมาถึงจดหมายฉบับที่สามแล้ว
ถ้าลองเขียนเท่าที่นึกออกไปเรื่อยๆ หลังจากนั้นไม่กี่ปีก็คงจะ
รวมกันได้ประมาณสมุดบันทึกหนึ่งเล่ม อย่างไรก็ตาม ‘บันทึก
ของซอชิงวอน’ นี้จะกลายเป็นของดูต่างหน้าของซอชิงวอน
ที่ฆ่าตัวตายไป และเป็นของที่อุจิมินจะได้รับจากซอชิงจุนตอน
ที่ไปบ้านซอชิงวอน

เพราะซอชิงจุนถามอุจิมินว่ารู้ไหมใครคือคนที่ซอชิงวอน
เขียนถึง เลยทำให้อุจิมินได้อ่านบันทึกของซอชิงวอน หลังจาก

ที่อุจิมินอ่านจบ ก็ารู้สึกเห็นใจซอชิงวอนที่ไม่ได้รับความรัก และเคียดแค้นความใจร้ายและเย็นชาของแทซองเจผู้ไร้หัวใจ

ของต่างหน้าของซอชิงวอนจะเป็นสาเหตุที่ทำให้อุจิมิน ตั้งตนเป็นศัตรูกับแทซองเจยิ่งกว่าเดิม

บันทึกนี้เป็นเครื่องมือสำคัญที่สุดของนิยายเรื่องนี้ เพราะ ‘บันทึกของซอชิงวอน’ บอกข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับอุจิมิน และการถูกลักพาตัวของซอชิงวอน และอีกส่วนหนึ่งยังบันทึก เรื่องราวของตัวละครประกอบคนหนึ่งที่อยู่จิมินไม่เคยพบเจอเลย ด้วย

ทั้งความรัก ความโศกเศร้า ความรู้สึกไม่ยุติธรรม ความเจ็บปวด และความหึงหวงของซอชิงวอนที่มีต่อแทซองเจ...

ซอชิงวอนรู้ว่าแทซองเจสนใจอุจิมินอยู่ จึงหึงหวงและ เอาแต่เปรียบเทียบตัวเองกับอุจิมินไม่หยุดหย่อนจนเจ็บปวด ซะเอง อุจิมินเมื่อได้รู้ว่าการที่จิตใจของซอชิงวอนทุกข์ทรมาน จนแตกสลายนั้นเป็นเพราะตัวเองโดยที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน เมื่อไม่รู้อาจจะต้องทำยังไง สุดท้ายก็เอาความโกรธแค้นทั้งหมด ไปลงที่แทซองเจ

ในตอนที่อยู่จิมินและคังมูฮยอนเข้าสู่จากจบในช่วงท้ายของ นิยาย ตอนนั้นผมก็จะได้กลับไปสู่โลกเดิมของตัวเอง ส่วน

ขอซึ่งวอนตัวจริงก็จะกลับเข้าร่างและหวนคืนสู่อ้อมกอดของครอบครัว ถึงขอซึ่งวอนจะจำอุจิมินไม่ได้ก็ตาม แต่อย่างน้อยอุจิมินก็คงจะรู้สึกโล่งใจที่ขอซึ่งวอนไม่ได้ตายจากไปจริงๆ

ส่วนแทซองเจ...เขาสูญเสียทุกอย่างแล้วหนีไปประเทศจีนและนิยายก็จบลงเพียงเท่านี้ ในนิยายไม่มีการแก้แค้นอะไรอื่นอีกและจบไปทั้งแบบนี้ ถ้านั้น...แปลว่าแทซองเจก็น่าจะได้ใช้ชีวิตใหม่สินะ ทัวทั้งร่างกายต้นตubuๆ รวากับมีหัวใจดวงน้อยเกาะติดอยู่เป็นกระจุกๆ รวากับเพรียงและปากกันขยับเต้นอย่างรุนแรง

ทั้งอนาคตที่ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ทั้งแทซองเจที่ได้รับผลจากการกระทำของตัวเองในนิยายเล่มที่สองนั้น ผมรู้มาตั้งแต่ต้น ทว่าทำไมถึงรู้สึกมีอะไรติดค้างในใจแบบนี้อีกแล้วก็ไม่รู้ เป็นเพราะผมใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นมานานหรือเปล่า...หากกลับไปที่บ้านของตัวเองในโลกเดิมแล้ว ก็คงจะเหลือผลกระทบเอาไว้แค่ไหน

จู่ๆ ก็มีลางสังหรณ์ว่าผมคงจะคิดถึงแทซองเจมาก ผมหันไปมองหน้าต่างและจมดิ่งลงสู่ห้วงความรู้สึก ท้องฟ้าด้านนอกเป็นสีฟ้าสดใสคงเพราะอากาศดีมาก แล้วผมก็เหม่อมองท้องฟ้าอยู่อย่างนั้น

ทำไมนิยายเรื่องนี้ถึงไม่มีเรื่องราวเบื้องหลังเล่าแยกออกมาอีกนะ ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีทั้งหมดนี้ก็ไม่ได้จบลงแบบเศร้าสลด

ขนาดนั้น หากมีอะไรเล็กๆ น้อยๆ เพิ่มเติมก็ไม่ได้แย่เท่าไรนี่นา แล้วนี่อะไร ถึงจะเป็นเรื่องราวที่นักเขียนน่าจะเป็นแค่เด็ก ม.ปลายเขียนขึ้นมา แต่จำเป็นต้องขาดความแปลกใหม่ถึงขนาดนี้ เลยเหรอ

หากมีเนื้อเรื่องที่เล่าเรื่องราวความเป็นอยู่ของแพชองเจ ตอนอยู่ประเทศจีน อย่างเขาได้ตกหลุมรักใครบ้างหรือเปล่า ใช้ชีวิตสบายดีไหม แข็งแรงดีหรือเปล่า มันจะดีขนาดไหนกันนะ แต่พอคิดในอีกมุมว่าอุจิมินที่เอาชนะแพชองเจที่ทำร้ายตนมาได้ นั้นจะรู้สึกไม่ชอบใจขนาดไหน ผมก็ไม่มีอะไรที่จะพูดอีก แต่ถึง อย่างนั้น...

เมื่อโต้แย้งไม่ได้ก็เลยไม่คิดอะไรอีก กลุ่มเมฆสีขาว ก้อนใหญ่ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้าที่สดใสปลอดโปร่ง ก้อนเมฆ ที่ลอยผ่านไปช้าๆ ตรงนั้นขาวราวกับรูปวาดจนถึงดูคล้ายตาของ ผมให้หันไปมอง

เมฆสีขาวนั้นดูนุ่มฟูคล้ายกับก้นของแมวขาว ดูนุ่มนิ่ม... เหมือนอุ้งเท้าแมว...แล้วก็เยลลี่...ผมเหม่อมองออกไปนอก หน้าต่างก่อนจะหยิบเยลลี่ที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงออกมากินอีก หนึ่งชิ้น อุจิมินลำบากมามากตั้งแต่เด็ก และสุดท้ายก็จะได้ ใช้ชีวิตอยู่กับคังมูฮยอนสินะ...

ช่างเป็นตอนจบที่น่าเบื่อและไม่สนใจถึงเรื่องราวเบื้องลึก เบื้องหลังอะไร ในตอนแรก ทั้งสองคนเป็นตัวละครหลัก ที่เรียบง่าย ก็เลยคิดว่ามันเป็นตอนจบอันแสนสุขที่ตัวละครหลัก ทั้งสองควรจะได้รับ ทว่าพอได้มารู้จักอุจิมิน เลยทำให้รู้ว่า มันเป็นตอนจบที่เจ้าตัวไม่ได้คาดหวังเอาไว้เลย

เป้าหมายที่สำคัญที่สุดในชีวิตของอุจิมินคือการมี สภาพแวดล้อมที่สามารถสร้างครอบครัวกับใครสักคนได้ ถ้าทำ สำเร็จ เขาก็คงจะหาผู้หญิงสักคนมาแต่งงานและสร้างครอบครัว ด้วยกัน สำหรับอุจิมินที่ไม่มีครอบครัว ‘ตอนจบที่แท้จริง’ ของ เขา นั่น คือการที่ตัวเองได้มีครอบครัวจริงๆ

“อุจิมิน...เป็นคนดีออก...”

แม้จะมีด้านที่อ่อนไหว แต่ก็เป็นคนนิสัยดีและจิตใจดีมาก มากเกินไปสำหรับคังมูฮยอนที่มีดমনด้วยซ้ำ พอนึกถึง คังมูฮยอน ผมก็นึกหน้าหงาย ถึงจะไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะเห็นใจ ใครได้ แต่มันก็เป็นจุดจบที่น่ากลัวของอุจิมิน ผู้ชนะที่แท้จริง ในนิยายเรื่องนี้มีเพียงคังมูฮยอนคนเดียวเท่านั้น

แม้ว่าสุดท้ายอุจิมินจะเลือกคังมูฮยอนด้วยความสมัครใจ ก็ตาม แต่มันเป็นทางเลือกที่เจ้าตัวต้องการจริงๆ เหยอ จะใช้ชีวิต อยู่กับคนที่รู้สึกไม่สบายใจด้วยได้อย่างไรกัน ถ้าเป็นแทซองเจ

ยังเหมาะกว่าอีก ผมหมุนเยลลี่ที่เหลือขึ้นเล็กน้อยบนลิ้นไปมา พลางคิดอะไรไร้สาระ

และคำพูดของผมนั้นก็ถูกต้อง ถึงคนที่นิสัยไม่ดีนั้นจะไม่ปกติ แต่หากเทียบกับคังมูฮยอนแล้วก็ยังพอให้อภัยในเรื่องนิสัยได้ และก็เหมาะสมที่จะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันไม่ใช่เหรอ หรือต่อให้ไม่ใช่แบบนั้น แต่เดิมแทซองเจก็เป็นคนที่พึ่งพาได้และมีสิ่งที่ยากจะเรียนรู้อยู่มากมาย แถมยังไม่ได้เป็นคนไร้ค่าที่เกล้งทำตัวเป็นคนสบายๆ และสุขุมเหมือนกับใครบางคนด้วย ที่สำคัญคือ เป็นคนที่มีนิสัยแบบที่แสดงออกมาจริงๆ อีกต่างหาก

เพราะว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องกับคังมูฮยอนหรือเปล่า เลยมีข้อเสียเหมือนกันคือการทำให้อื่นรู้สึกไม่สบายใจ ทว่าเรื่องนั้นนะ ผมก็คิดว่าเป็นเพราะแทซองเจอยู่ในความสัมพันธ์ที่คบหากับใครๆ อย่างไม่จริงจังนักเหมือนที่คบกับผม ก็เลยทำตัวแบบนั้น ถ้าได้เจอกับคนที่จริงจังและวางแผนเรื่องอนาคตเอาไว้ก็คงจะทำได้ด้วยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายสับสนแน่

หากแทซองเจไม่ได้เป็นตัวประกอบที่เป็นตัวร้าย แต่เป็นตัวละครหลัก จะเป็นอย่างไรกันนะ จู๊ๆ ก็คิดแบบนั้นขึ้นมา ผมละสายตาจากหน้าต่างแล้วเงยหน้าขึ้นเหม่อมองเพดาน ผมลอง

จินตนาการภาพอุจิมินยื่นเคียงข้างกับแทซองเจดู แทซองเจ...
คนที่เพิ่งจะส่งยิ้มมาให้ผมเมื่อครู่นี้กับอุจิมิน...

“...น่าจะเหมาะสมกันอยู่นะเนี่ย”

กับผม เราดูเหมือนพี่น้องที่รู้จักกัน แต่สองคนนั้นดูจะ
เหมาะสมกันน่าดู ปกติหากเห็นผู้ชายสองคนตัวติดกัน ผมไม่พูด
แบบนี้ง่ายๆ หรือทว่าพอเพลอโพล่งออกมาเองแบบนี้ก็รู้สึก
เจ็บใจนิดหน่อย

ผมกางมือกว้างทาบใบหน้าของตัวเองแล้วนวดคลึงเบาๆ
เจ็บใจอะไรกัน? ก็แค่รู้สึกสับสนกับสิ่งที่จินตนาการขึ้นมาเท่านั้น
ผมหลับตาปี๋ ส่งเสียงครางในลำคอก่อนนอนลงกับโต๊ะหนังสือ
อาการปวดหัวที่คิดว่าชินแล้วกลับกำเริบขึ้นมาอีกครั้งอย่าง
ไม่ทันตั้งตัว

“อ้อ...”

แปลกจัง เดิมทีถ้าปวดประมาณนี้ปกติจะไม่ใช่ไร ยังพอ
ทนได้อยู่เนี่ย...ผมจับศีรษะเอาไว้แน่นด้วยสองมือก่อนจะผ่อน
ลมหายใจที่ติดขัดออกมาอย่างรุนแรง ศีรษะมันปวดจนเหมือน
จะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ ผมพยายามกดพื้นทน แต่มันปวดมาก
จนภาพตรงหน้าเริ่มหมุนคว้าง

การกำจัดอาการปวดของร่างกายที่เกิดขึ้นบ่อยๆ ให้หายได้ทันทีมีอยู่สองวิธี หนึ่งคือกินยา สองคือดื่มเหล้า ถ้าเปรียบเทียบกันแล้ว วิธีหลังที่เพิ่งค้นพบมาล่าสุดนั้นให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าอย่างเห็นได้ชัด ทว่าผมอยู่ในระหว่างการควบคุมป้องกันไม่ให้ตัวเองกลายเป็นพวกขี้เหล้าไปเสียก่อน การกินยาแบบวิธีแรกก็คงจะไม่เป็นไร ทว่าปัญหาก็คือหากกินเข้าไปในปริมาณมาก มันจะมีผลข้างเคียงเกิดขึ้นทันที

ร่างกายนี้ช่างน่าอนาถเสียจนน่าอึดอัด ถ้ามีคนที่ต้องใช้ชีวิตด้วยร่างกายแบบนี้ไปชั่วลมหายใจอยู่ที่ไหนสักแห่งละก็ คงจะฆ่าตัวตายไปนานแล้ว ผมนะ ต่อให้อยู่ในสภาพร่างกายที่อธิบายได้ยากแบบนี้ แต่เมื่อรู้ว่าต้องทนแค่ไม่กี่ปี ถึงจะยังไม่ถึงจุดจบ ผมก็สามารถทนได้ เวลาที่ต้องอยู่กับอาการเจ็บป่วยแบบนี้เหลือไม่มากแล้ว

ในยามที่ตะวันลับฟ้า แม้อาการปวดหัวจะหายไป แต่ผมก็หมดเรี่ยวแรงแล้ว เป็นเพราะจิตใจถูกรบกวนนั้นหรือ ผมถึงได้คิดถึงเศษของเจสซูดหัวใจ ตอนนี้...ไม่สิ หากพระอาทิตย์ตกดินไปแล้วจะลองโทร.หาดีไหมนะ ต้องพูดว่าอะไรดี ถามว่าเมื่อไรจะกลับมาหรือ หรือถามว่าตอนนี้กำลังกลับไข่มั้ยั้นหรือ

ผมหยิบดอกไม้อุตุร้อนที่ใช้ตกแต่งห้องออกมาจากแจกัน ดอกหนึ่งอย่างไม่แยแสแล้วหมุนเล่นบนฝ่ามือ ถ้าเศษของเจ รำคาญแล้วถามกลับมาว่า ‘ฉันบอกว่าจะกลับไปตอนเย็นไม่ใช่ รึไง’ จะทำยังไงล่ะ ควรรออยู่เฉยๆ อย่างสงบเสงี่ยมดีไหมนะ... แต่ว่าต้องรออีกนานแค่ไหนล่ะ ตอนนี้ก็หิวคำแล้วนะ เป็นเวลา กินมือเย็นพอดี ไม่สิ เป็นเวลาที่นัดกันเอาไว้แล้วนี่นา

“แล้วใครกันที่บอกว่าตัวเองรอเก่งนะ...ไม่เห็นจะทำได้จริง เลย”

ผมวิ่งแกก้านดอกไม้ไปเรื่อยเปื่อยก่อนจะทิ้งตัวนั่งบน เตี้ยง แล้วก็สงสัยขึ้นมาว่าตัวผมสูญเสียความทรงจำไปเยอะ มากแค่ไหน แต่ต่อให้หลงลืมไป ผมก็ยังสามารถเห็นได้อีกครั้ง ผ่านความฝันอยู่ดี แม้จะไม่ได้อยากรับรู้ก็ตาม และในความจริง ก็แทบจะไม่มี ความทรงจำส่วนไหนที่ผมจดจำได้เองเลย จึงใช้เวลาในความฝันอยู่นานกว่าจะนึกออก

มันเป็นความรู้สึกที่แปลกประหลาด ทั้งที่เป็นเรื่องของผม แท้ๆ ผมควรจะรู้สึกยังไงกับเรื่องนี้ดี แม้จะลืมทั้งประสบการณ์ และความทรงจำไปหมด แต่มาจนถึงตอนนี้ผมฝันถึงความทรงจำ ได้เหมือนดูวิดีโอก็เลยจดจำได้อีกครั้ง และทำให้รู้ว่าผมไม่ได้

เป็นบ้า แต่เป็นยิ่งกว่านั้น ถึงจะเป็นกรณีที่แตกต่างกัน แต่ก็รู้ลึกว่าตัวเองไม่มีความรับผิดชอบด้วย

ความคิดในหัวุ่นวายและฟุ้งซ่านมากเพราะความอึดอัดใจ ผมตั้งใจจะออกไปข้างนอกเพื่อตากลมสักหน่อย ทว่าในใจก็ดันขัดแย้งกันยิ่งขึ้นไปอีก ใจหนึ่งก็คิดว่า ทนอยู่ที่ห้องไม่ได้หรือไง และอีกใจหนึ่งก็คิดว่า ยังไงก็มียกล้อวงจรปิดเคลื่อนที่อยู่แล้วจะเป็นอะไรไป

สุดท้ายความคิดอย่างหลังก็ชนะ ทันทีที่ออกมาตรงระเบียงทางเดินก็เห็นว่าเปลี่ยนคนยืนเฝ้าแล้ว คนที่น่าจะเหมาะกับชื่อเล่น ‘หัวโหล’ ยืนอยู่แถวลิฟต์อย่างเนียนๆ เจ้าตัวเหลือบมองผมก่อนจะกดปุ่มลิฟต์แล้ววิ่งทำเป็นคนที่เพิ่งออกมาจากห้อง ผมแก้งทำเป็นไม่รู้เรื่องแล้วไปยืนอยู่ข้างๆ พลังใจให้หัวคิด

เหมือนจะแจ้งให้เจ้านายตัวเองทราบว่าผมออกมาข้างนอกแล้วสินะ ถ้าอย่างนั้นผมคงไม่จำเป็นต้องบอกเขาซ้ำอีกครั้งหรอก

ผมประทับใจกับฟังก์ชันที่ใส่เข้ามาในกล้องวงจรปิดมีชีวิตมาก และกดลิฟต์ขึ้นไปทีเลานจ์ หากพรุ่งนี้ต้องอยู่คนเดียวอีกจะไปสระว่ายน้ำดีไหมนะ สระเป็นของโรงแรม แทชองเจ็ทคงไม่ว่าอะไรหรอก คงจะบอกว่าไปเล่นให้สนุกแล้วกลับมาห้องด้วย

เมื่อออกมาจากลิฟต์แล้ว ผมก็มองออกไปนอกหน้าต่างด้วยความสบายใจ ทว่าตอนนี้ข้างนอกมืดสนิท มองไม่เห็นดวงตะวันที่ค่อยๆ ลาลับขอบฟ้าแล้วด้วย พอถึงช่วงเวลานี้ ความไม่สบายใจที่ฝังเอาไว้ก็เริ่มโผล่ขึ้นมา แท้จริงแล้วจะไม่มาก็ได้ บางทีอาจจะลืมเรื่องนัดไปแล้ว...

ถึงอีกฝ่ายจะไม่ใช้คนที่จะลืมอะไรแบบนี้ก็ตาม แต่เพราะงานยุ่งก็อาจจะมีหลงลืมกันไปบ้าง ถึงอย่างนั้นหากจะเข้าไปหน่อยก็ยังมาหากันได้นี่นา ผมอยากจะลองอดทนรอเขาอีกสักครั้ง ช่างเป็นความดันทุรังที่แปลกประหลาด ผมเองก็รู้เรื่องนั้น แต่คนให้คำมั่นสัญญาคือแทซองเจ เลยหวังว่าอีกฝ่ายจะรักษาสัญญาที่ให้กันเอาไว้

บริเวณลานจอดรถแต่งอย่างเรียบหรูดูดี โคมไฟระย้าล้อกับแสงไฟเป็นประกายระยิบระยับเลือนราง เหล่าผู้คนดูปล่อยใจ เพลิดเพลินกับวันหยุดฤดูร้อนอย่างสนุกสนาน พนักงานยกยืมกว้างพลางเดินเข้ามาใกล้

“มีอะไรให้ช่วยไหมคะ”

ผมตั้งใจจะตอบกลับไป ทว่าจู่ๆ ก็รู้สึกถึงแสงสังหารฉับพลัน อึ้งงอตัวลงมาบนหน้าอกจนพูดไม่ออก ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกเหมือนวันนี้จะต้องรอแก้อีกไม่รู้ แม้จะสัญญาไว้แล้วก็ตาม แต่

อีกฝ่ายเป็นคนทำงานยุ่งสุดๆ ทั้งลมปากและการกระทำที่แสดงให้เห็นมาจนถึงตอนนี้ มันทำให้ผมเริ่มไม่เชื่อถือเขา

ในตอนแรกผมมาถึงที่นี้อย่างมุ่งมั่นไม่ลังเลถึงขนาดนั้น ทว่าในตอนนั้นผมกลับตอบไปว่าไม่เป็นไรอย่างอึดอัด ก่อนจะกลับไปห้องอีกครั้ง แม้จะรู้สึกถึงสายตาแปลกๆ ของกล้องวงจรปิดเคลื่อนที่ที่มองมา แต่ผมก็ไม่สนใจ ห้องที่ดูดีขนาดนั้นเมื่อกลับมากลับให้ความรู้สึกที่แตกต่างไปจนเหมือนไม่เคยเห็นมาก่อน

มันโหล่งเสียงจรัลลึงเหงาและเจี๊ยบจนน่าประหลาดใจ คงเป็นเพราะห้องเก็บเสียงได้ดีผมเลยไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยสักนิด จนทำให้หวาดหวั่นขึ้นมา ด้วยความที่ผมไม่ชอบความเจี๊ยบจึงเดินไปเปิดประตูระเบียงห้อง เสียงรบกวนต่างๆ และอากาศที่ร้อนอบอ้าวพากันแทรกตัวเข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว

ผมทิ้งตัวลงนอนบนเตียงไปทั้งอย่างนั้นก่อนจะดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมมิดศีรษะ สงสัยว่าตัวเองกำลังทำอะไรที่แปลกประหลาดขนาดนี้ เสน่ห์ของฤดูหนาวคือการได้ซุกกอยู่บนเตียงอุ่นๆ และมีลมเย็นๆ พัดมา ส่วนในหน้าร้อนที่ลมร้อนอบอ้าวผสมผสานกับลมเย็นๆ จากแอร์นั้น มันจะเรียกว่าอะไรดีละ

ทว่าในระหว่างที่ความคิดเหวี่ยงไปมาไม่หยุดนั้น ผมก็นึกสงสัยว่าทั้งหมดนี้มันเกี่ยวข้องกันยังไง

ผมนึกถึงตอนที่เข้าโรงพยาบาลครั้งแรกหลังจากเข้ามาในโลกนี้ ตอนนั้นผมได้เข้ารับการรักษาทางจิตเวชมาแล้ว หมอถามว่าตอนนี้ผมรู้สึกอย่างไร และคิดอะไรอยู่ ตอนนั้นผมเอาแต่พูดซ้ำไปซ้ำมาว่า ‘ไม่เป็นไร’ เหมือนกับนกแก้วที่เรียนรู้คำพูดมาแค่คำเดียว ทว่านั่นก็คือคำตอบจริงๆ ที่ผมอยากพูดตั้งแต่แรกนั้นแหละ

ผมรู้สึกว่ามีลูกโป่งน้ำเจียวยาพิษอยู่บนฝ่ามือของผม ลูกโป่งน้ำลูกนั้นมันใหญ่เสียนับตบั้งการมองเห็น และขยายใหญ่ขึ้นราวกับว่ามันจะแตกออกได้ทุกเมื่อจนรู้สึกกังวล ต่อให้ระวังแล้ว แต่ผมก็ยังหายใจติดขัด เพราะกลัวว่ามันจะแตกออก และกัดกร่อนร่างกายของผม

แต่ที่ผมไม่พูดอะไรออกไปเลยนั้น เพราะร่างกายของผมไม่สามารถรักษาได้ ถ้ากลับไปโลกเดิมก็คงจะรักษาได้เองถึงอย่างนั้น ตอนที่ได้อยู่ข้างกายแทชองเจ ลูกโป่งน้ำลูกนั้นก็หดเล็กลงจนเท่าเม็ดหยก ทำให้รู้สึกดีและเหมือนจะเป็นปกติขึ้น

และการที่ไม่มีอีกฝ่ายอยู่ด้วย ก็เหมือนว่าลูกโป่งน้ำนั้นพองตัวขึ้นมาอีกครั้ง กินยาดีไหมนะ ผมนึกกังวลอยู่ช่วงหนึ่ง

จริงๆ ผมจะต้องกินยาทุกวัน แต่ความจริงผมไม่ได้เจ็บป่วยอะไร ก็เลยไม่ได้กินแล้วเก็บรวบรวมยาเอาไว้แทน เพราะหากร่างกายนี้ได้รับยาเข้าไปก็จะเกิดผลข้างเคียงแปลกๆ ขึ้นมา

ผมฝังใบหน้าลงกับผ้าห่มสีเข้มแล้วพ่นลมหายใจร้อนๆ ออกมา เงี่ยหูฟังเสียงดังรบกวนที่ได้ยินรางๆ และเสียงของคลื่นในทะเล ไหนจะเสียงลมหายใจถี่ๆ ที่ไม่สม่ำเสมอ พยายามสงบสติที่วุ่นวายอย่างสุดความสามารถ ทว่าถ้าทำแบบนี้แล้วเป็นลมชักขึ้นมาจะอย่างไรล่ะ

พอคิดแบบนั้น ความหวาดกลัวก็ปกคลุมไปทั่วร่างกายตามสัญชาตญาณ ในขณะที่เดียวกันศีรษะก็ปวดร้าวขึ้นมา เหมือนกับจะแตกออก ผมทรุดลงนั่งกับพื้นข้างเตียงคล้ายจะเป็นลม คู่ตัวทั้งที่ยังกุมศีรษะเอาไว้ ในช่วงแรกที่เข้ามาอยู่ในร่างนี้ผมก็เป็นลมชักอยู่หลายครั้ง และเพราะมันจบลงไม่ค่อยดีเท่าไรเลยกลายเป็นความทรงจำที่ไม่น่าจดจำ

ต่อให้ไม่อยากทำ แต่ผมก็รีบลุกไปปิดประตูละเอียดและบังคับให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้น ผมสั่งอาหารและเครื่องดื่มมาผ่านรুমเซอร์วิสเพื่อจะได้ไม่เสียเวลารอไปเฉยๆ แม้จะอาบน้ำแล้ว แต่ผมก็อาบน้ำอีกครั้งด้วยน้ำอุ่น ถึงจะรู้สึกได้ว่าพนักงานที่นำอาหารมาส่งลอบมองสีหน้าของผม แต่ผมก็ไม่ได้ใส่ใจ

ผมรินไวน์เต็มแก้วด้วยมืออันสั่นเทา กดเปิดเพลงบรรเลงเปียโนที่ช่วยให้รู้สึกผ่อนคลายในโทรศัพท์ ก่อนจะเพิ่มเสียงให้ดังขึ้น ผมจดจ่ออยู่กับจังหวะดนตรีที่บรรเลงอย่างนุ่มนวลพยายามรักษาความสงบสุขเอาไว้

ผมกระดกดื่มไวน์รสชาติดีรวดเดียวตั้งแต่แก้วแรกเพราะอยากเมาไปให้จบๆ ก่อนจะสะดุ้งโหยงสุดตัว อร่อยชะมัด แล้วก็เหมือนจะราคาแพงด้วย ถึงจะไม่ค่อยรู้เรื่องไวน์เท่าไร แต่ทันทีที่รสชาติไวน์สัมผัสกับลิ้นก็รู้สึกได้ทันทีว่าเจ้าไวน์นี้คงจะราคาแพงมากแน่ จู๊ๆ กุ้งในอาหารที่สั่งมาเป็นกับแกล้มเพื่อให้อิมท่าองนั้นก็ดูน่ากินขึ้นมา

ได้มาดื่มไวน์ควบคู่ไปกับกินอาหารในห้องพักของโรงแรมดีๆ แบบนี้ ทำให้ผมรู้สึกโก้หรูอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน ตอนนี้ผมหายใจโล่งขึ้นมาเพราะอารมณ์ที่ดีขึ้นกว่าตอนแรก ก่อนจะไปหาที่นั่งดีๆ แล้วคิดอะไรอีกมากมาย หนึ่งในเรื่องที่เกิดขึ้นก็คือ ผมควรจะกินข้าวแล้วก็รีบนอนให้เต็มอิมจะดีกว่า

ถ้าตัวผมในเวลาปกติคือระเบิดเวลา ผมที่เป็นลมชักก็คือระเบิดมือที่ถูกดึงสลักออก สถิติของผมก็เละเทะเหมือนกับแผ่นดินซึ่งถูกเผาไหม้เป็นถ้ำถ่าน ผมรู้ดีว่าการเปรียบเทียบช่วงเวลานี้กับช่วงเวลาในตอนนั้นมันค่อนข้างจะน่าอับอาย หากคิดแบบ

ไม่เข้าข้างตัวเองเกินไปนัก ตอนนี้โอกาสที่จะเกิดลมชักขึ้นมา
มีต่ำมาก

แต่ถึงอย่างนั้นผมก็รู้ดีว่าการเป็นลมชักมันน่ากลัว
ขนาดไหน เลยพยายามระมัดระวัง เพราะการระวังตัวเอาไว้
ก็ไม่ใช้สิ่งที่แย่อะไร ต่อให้ในเวลาปกติจะจิตใจแข็งแกร่ง
ขนาดไหนก็ยังคงต้องใส่ใจตลอดอยู่ดี ผมดื่มไวน์รูดเดียวหมด
อีกหนึ่งแก้ว แก้วที่หนึ่งแก้วที่สองนั้นก็ยังไม่เท่าไร แต่แก้วถัดๆ
มากลับยิ่งดื่มง่ายมากขึ้นไปอีก